

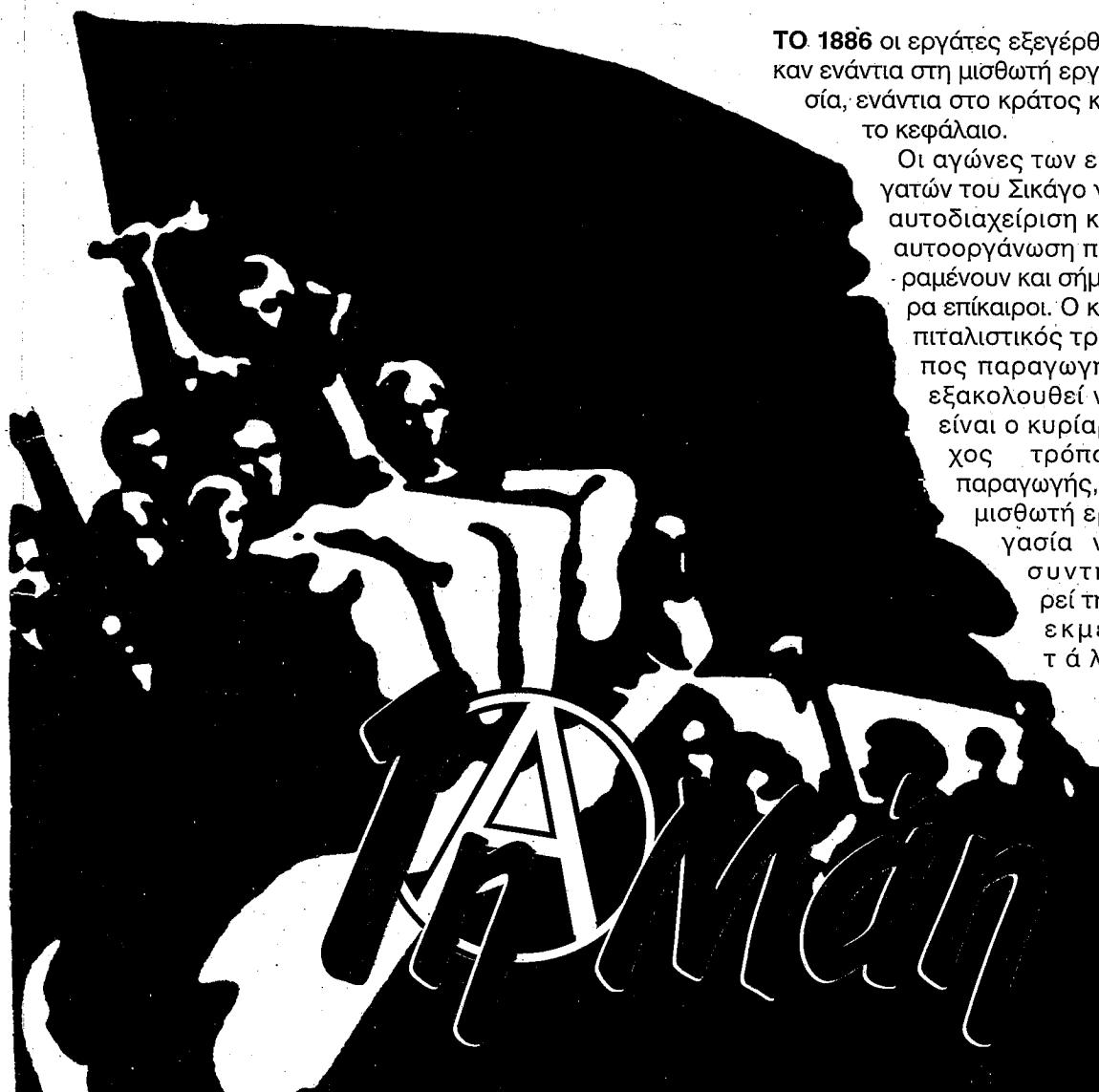
ΑΛΦΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 60 • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

Πρωτομαγιά '95

ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ!

ΤΟ 1886 οι εργάτες εξεγέρθηκαν ενάντια στη μισθωτή εργασία, ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Οι αγώνες των εργατών του Σικάγου για αυτοδιάχειριση και αυτοοργάνωση παραμένουν και σήμερα επίκαιοι. Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής εξακολουθεί να είναι ο κυρίαρχος τρόπος παραγωγής, η μισθωτή εργασία να συντηρεί την εκμετάλλευση την υποταγή.

λευστη και την υποταγή.

Η σημερινή πρωτομαγιά παρόλο που επικαλείται τους αγώνες των εργατών του Σικάγου δεν κάνει τίποτα άλλο από να καπηλεύεται και να δημαγωγεί σε βάρος των εργαζομένων και ολόκληρης της κοινωνίας.

Το πραγματικό πρόσωπο των επαγγελματιών συνδικαλιστών φάνηκε στο συνέδριο της ΓΣΕΕ και στα εγκαίνια του νέου του κτιρίου. Η ταύτιση τους με τους επαγγελματίες πολιτικούς, τα κόμματα και το κεφάλαιο είναι πια δεδομένη. Οι επιλογές του κεφαλαίου αποτελούν τις κατευθυντήριες γραμμές των επαγγελματιών συνδικαλιστών και φυσικά το πολιτικό τους μέλλον στο κοινοβούλιο μετά τις όποιες εκλογές.

Ενώ η επίθεση της νεοφιλελύθερης καπιταλιστικής βαρβαρότητας εντείνεται, τα συνδικάτα μέσα από τις κομματικές τους ηγεσίες προωθούν για άλλη μια φορά το συντεχνιασμό, τη διάσπαση του κοινωνικού ζητήματος σε ατομικές υποθέσεις. Οι νέες εργασιακές σχέσεις που προωθούνται καταπατούν και τα όποια εργασιακά δικαιώματα έχουν

αποκτηθεί στο παρελθόν. Το ελαστικό ωράριο, η εργασία χωρίς ασφάλιση, η ανεργία αποτελούν τα κύρια στοιχεία των νέων εργασιακών σχέσεων. Η τεχνολογία (με τον τρόπο που χρησιμοποιείται) υποκαθιστά τον άνθρωπο προς όφελος της κοινωνίας. Η μισθωτή εργασία παραμένει το καθημερινό κολαστήριο για εκατομμύρια εργαζομένους. Η χαρά της δημιουργίας μετατρέπεται σε καταναγκαστικά έργα στο όνομα της ανάπτυξης, ανάπτυξης που σε καμιά περίπτωση δε σημαίνει κοινωνική πρόοδο.

Η ταξική κοινωνία υπάρχει και πρέπει να την καταστρέψουμε. Οι εργατικοί αγώνες πρέπει να στραφούν ενάντια στους εκμεταλλευτές της καθημερινότητας μας, ενάντια σ' αυτούς που απειλούν ολόκληρο τον πλανήτη.

Το όραμα μιας ελεύθερης κοινωνίας χωρίς εκμεταλλεύτες και εκμεταλλευόμενους, χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους δεν είναι ουτοπία. Η κοινωνική απελευθέρωση από το κράτος και την εξουσία είναι ο μόνος στόχος που μπορούν να έχουν οι εκμεταλλευόμενοι απέναντι στους εκμεταλλεύτες τους.

ΤΩΡΑ ΟΛΟΙ "ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΘΗΚΑΝ" ΠΩΣ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΜΑΣ ΜΑΧΑΙΡΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΦΑΣΙΣΤΑ

ΠΟΣΟΙ ΟΜΩΣ ΕΝΟΙΩΣΑΝ ΕΚΕΙΝΕΣ ΤΙΣ ΜΑΧΑΙΡΙΕΣ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥΣ;

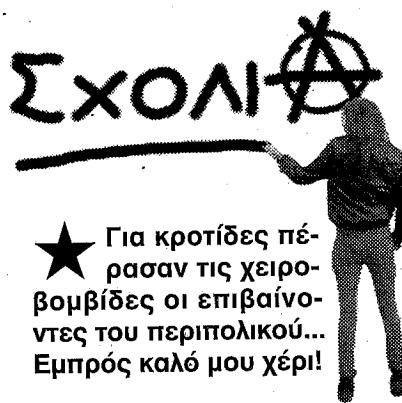
ΣΤΗΝ ΤΗΛΕ-ΧΑΥΝΩΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, μέσα στην αποπνικτική ομίχλη των ψεύτικων παθών και των παθασμένων φεμάτων, η απόπειρα δολοφονίας ενός "αναρχικού" είναι μιά είδηση που μπορεί να παραληφθεί, σαν λεπτομέρεια. Επειδή ο θάνατος διαφημίζεται από παντού. Και επειδή τα κίνητρα ενός φασίστα, "օργανωμένου" ή "ανοργάνωτου", "επώνυμου" ή "τυχαίου" αναγνωρίζονται πιά σαν νόμιμα: δεκάδες μετανάστες έχουν δολοφονηθεί ή βασανιστεί στα σύνορα και αλλού, και η πόρωση της κοινής γνώμης επιτρέπει στους "παραγωγούς ειδήσεων" να αναφέρονται (όταν αναφέρονται...) σε "αιματηρά επεισόδια"... Τί αξια παραπάνω έχει ένας αναρχικός;

Χιλιάδες δούλευσαν για να επιτευχθεί αυτή η αθλιότητα. Οι συναισθηματικοί ακρωτηριασμοί της "υγιούς κοινωνίας" παράγονται και αναπαράγονται με μιά θηριώδη κανονικότητα: σπίτι, σχολείο, στρατός, γάμος, δουλειά, διασκέδαση... Δεν είναι τυχαίο που δίπλα στην μεταμοντέρνα οικονομία του θανάτου, δίπλα στους πολυτελείς τάφους της κατανάλωσης και της αφασίας, της επιτυχίας με κάθε μέσο, τόσοι πιολού ξαναχειροκροτάνε αυτές τις φρικτές κωμωδίες που λέγονται θρησκεία, πατρίδα, οικογένεια... Ολο και περισσότεροι νεκρούωνται αφήνοντας την προσχήματά για να επιβάλουν ωμά την πα-

ρουσία τους, για να επιβάλουν σαν αρετή τον εφιάλτη της πιό βαθειάς δουλείας, μιάς δουλείας που ξεκινάει από την συνένοχη σωπή και φτάνει μέχρι την ανοιχτή υποστήριξη κάθε ανθρωποκυνηγητού.

Δίπλα σε αυτήν την ιδωτική πρωτοβουλία κρατικοί υπάλληλοι και μηχανισμοί, δημοσιογράφοι και δημοσιοπλάνοι, δεκάδες και εκατοντάδες ειδικοί της αθλιότητας επαγγελματίες και ερασιτέχνες μεσολαβούν, συγκεντρώνουν, κωδικοποιούν, επεξεργάζονται, ρυθμίζουν (και ρυθμίζονται από) τις τελετουργίες τέτοιων κατ' ευχήν εγκλημάτων. Είναι το αόρτο χέρι, ο βολικός αέρας στα πανιά κάθε τραμπούκου του οποιού, η προκαταβολική εγγύηση της μικροκυριαρχίας του στο δρόμο ή στην πλατεία που τρέφει τα μεγαλύτερα κτήνη, η επιβεβλημένη υπενθύμιση πως όλοι (οι υπόλοιποι) πρέπει να σκύψουμε το κεφάλι: η απόπειρα δολοφονίας του Γιάννη Σταθόπουλου δεν ήταν λοιπόν η "άμυνα" ενός μεμονωμένου τσογλανιού, αλλά ένας από τους καρπούς της επίθεσης ολόκληρου του συρφετού που απλώνεται και ουρλιάζει... και γι' αυτό εκείνες οι μαχαιριές είχαν έναν "φυσικό αυτουργό" αλλά δεκάδες, εκατοντάδες, ακόμα και χιλιάδες ηθικούς αυτουργούς. Αυτό ούτε το ξεχνάμε, ούτε το σηγχωρούμε.

Συνέχεια στη σελίδα 4

★ Για κροτίδες πέρασαν τις χειροβομβίδες οι επιβιάνοντες του περιπολικού... Εμπρός καλό μου χέρι!

★ Τις μολότωφ γιατί δεν τις περνάνε για σπίρτα;

★ Αποφάνθηκαν όμως ότι δεν επρόκειτο για "τρομοκράτες" καθότι οι τρομοκράτες δε συνηθίζουν να πηγαίνουν ανάποδα στους δρόμους. Θρίαμβος του ορθολογισμού!

★ Χαρές μεγάλες κάνουν οι εφημερίδες για την αποτυχία των δημοσκοπήσεων στη Γαλλία. Είναι γνωστό πως το σασπένς πουλάει περισσότερο...

★ Μετά τόσα χρόνια και το Τσερνομπίλ συνεχίζει να σκοτώνει. Μήπως μπορεί να μας πει κανείς ποιοι δουλεύουν σήμερα στο εργοστάσιο;

★ Και ποιοι μας δουλεύουν;

★ Μετά τη ΜΑΒΗ τώρα η ΕΚΑΣ και το κράτος φαίνεται να θέλει να τελειώνει με τα μπάσταρδά του...

★ Φυσικά δεν έχασαν τήν ευκαιρία τα δημοσιογραφικά όρνια για κοντινά πλάνα στα δάκρυα της χαροκαμένης μάνας των νεκρών ηρωινομανών... Εμείς δεσμεύμαστε ότι ποτέ δε θα επιφυλάξουμε τέτοια μεταχείριση στις δικές τους μανάδες...

★ Παγκόσμιο κέντρο διακίνησης ηρωίνης η FYROM μας ανακοίνωσαν περιχαρείς οι παρουσιαστές των ειδήσεων. Λέτε να άνοιξε παράρτημα το 5ο Α.Τ. στα σκόπια;

★ Και έτσι αποδεικνύεται γιατί τα πρεζάκια είναι αντεθνικά στοιχεία...

★ Γιατί άραγε θέλουν Ελληνικό στρατό στα σκόπια οι φασίστες;

★ Οι πρυτάνεις αισθάνονται συγγένεια με τους αναρχικούς και ο κύριος Αναγνωστόπουλος με τους αρουραίους.

★ Συγνώμη ζήτησαν για 30.000 δολοφονίες οι Αργεντίνοι στρατιωτικοί της χούντας...

★ Τούς ξέφυγαν πολλοί...

Ας καταστρέψουμε το θεό

Η ιδέα του θεού σημαίνει την αποκήρυξη της ανθρώπινης λογικής και δικαιοσύνης, είναι η αποφασιστικά πάτερη άρνηση της ανθρώπινης ελευθερίας και οδηγεί αναγκαστικά στη δουλεία των ανθρώπων, τόσο στη θεωρία όσο και στην πρακτική.

M. Μπακούνιν

Αυτό το κείμενο δεν μπορεί παρά να είναι επιθετικό. Αυτό το κείμενο δεν μπορεί παρά να είναι οργισμένο. Αυτό το κείμενο θα χλευάσει χωρίς να φαιδροποιήσει, γιατί η παρουσία στο προσκήνιο της ιστορίας-το σωτήριο έτος 1995- της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας και του θρησκευτικού φανατισμού, δε μας κάνει να γελάμε μα να αναρρωθούμες και να προστιμάζουμε τη δράση μας. Νομίζοντας ότι οι επαναστάσεις και τα κινήματα των διακοσίων τελευταίων χρόνων, είχαν πλήρεις ανεπανόρθωτα την ιδέα του θεού, τόσο στη θεωρία (που είναι αιλήθεια ότι τον εκμηδένισαν) όσο και στην πράξη τη βιωμένη από τους ανθρώπους.

Από τον ισλαμικό φονταμεταλισμό ως το χριστιανικό πουριτανισμό, από τις χιλιάδες μιστικιστικές αρλούμπτες των ανατολικών θρησκειών ως την κύρη χημικό πολέμου από βουδιστική αίρεση στην Ιαπωνία, η βία και ο παραλογισμός, το έγκλημα και η άρνηση κάθε ανθρώπουν και κάθε ελευθερίας στην εποχή, την αβεβαιότητα, το τέλμα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Φαινόμενα που ολοένα αυξάνονται και δυναμώνουν όσα αυτοί ο κόσμος γίνεται αβίωτος και απρόκαλπυτα εχθρικός.

Ορκισμένοι εχθροί και πιστοί σύμμαχοι της νέας τάξης τρέφονται και συμπληρώνουν το ψέμα, την εξαφάνιση της ελευθερίας, την καταρράκωση της συνείδησης. Η θρησκοληψία, το μίσος για κάθε τι ελεύθερο και διαφορετικό, συναντάει τα πρώτα ξαδέλφια της: το κράτος, την εκμετάλλευση, το έθνος, τον ρατσισμό και χιλιάδες άλλα γνωρίσματα ενός είδους, τεράπων και όχι ανθρώπων. Ο θεός - αφέντης του ουρανού βρίσκει στην γη τους απεσταμένους του, την εκκλησία, το ιερατείο, την ΙΣΧΥ του, την κουλούρα του, τον πολιτισμό του της κυριαρχίας και της υποδύωλωσης. Χαρακτηριστική λογική της θρησκείας (όπως και κάθε μεταφυσική αφαίρεση) είναι "ειεις" οι φωτισμένοι, "εμεις" που κατέχουμε την αλήθεια και οι "άλλοι", οι άπιστοι οι διαφορετικοί, οι μάγιστρες που κυνηγούνταν για άλλη μαφία. Και η πυρά φαίνεται τεράστια. Ο κατάλογος των εγκλημάτων του θεού και της θρησκείας ενάντια στο ανθρώπινο είδος είναι ατελεώτος. Και με τις δύο σημασίες,

Η φαινομενική υποχώρηση της θρησκείας συνδέεται άμεσα με την νίκη της αστικής σκέψης. Σκέψη εξί-

σου μεταφυσική εξίσου εξουσιαστική και εξίσου ληστρική. Στη θέση του θεού και της απόλυτης δικαιοδοσίας του πάνω στους ανθρώπους, η θέση του παπαδαριού που ξεζουμίζουν τους κόπους μας, οι καπίταλιστές που μας εξοντώνουν μέσα και έξω από την παραγωγή. Στην θέση της τυφλής πίστης των θρησκευόμενων, η πίστη στο "συλλογικό συμφέρον" της ανάπτυξης των παραγωγικών δύναμεων. Υποχωρώντας, η θρησκεία του θεού ανοίξει το δρόμο στη θρησκεία του εμπορεύματος.

Η μία απορόφησε την άλλη, παιδιά των ίδιων γονιών, ανταλλάξαν μεθόδους, πρακτικές και τρόπους χειραγώγησης καθαγάστηκαν και ευλόγησαν η μία την άλλη και σήμερα που το ψεύδος καταρρέει θα μπερδευτούν στα νέα παιχνίδια της κυριαρχίας, στο νέο μεσαίωνα που δε θεία είναι μόνο εργασιακός αλλά θα άπτεται κάθε ανθρώπινη δραστηριότητας. Διαπλέκομένα συμφέροντα και η σύγκρουση για τη διαχείρηση των ανθρώπων συνεχίζεται. Η "νικήτρια" ιδεολογία της ιστορίας αντιμετωπίζει διάνα τις ισχυροχοιμένες αδελφές της, με θύματα τους αιτία της γη κολασμένους.

Ομως δεν είναι μια συνωμοσία που κινεί την ιστορία. Είναι η ίδια η δράση των ανθρώπων, ο κοινωνικός πόλεμος, οι ταξικές και ιδεολογικές συγκρού-

Ο κόσμος του σίγουρα είναι καλύτερος από τον δικό μας...

σεις. Κι αν η λογική και η κριτική είναι όπλο χειραφέτησης και απελευθερωσης, η άκρη και παράλογη παραδοχή της ύπαρξης του θεού χαρακτηρίζει τους θρησκευόμενους ως ήλιθους.

A. K.

Πυρηνικά παιγνίδια κυριαρχίας (Μία πρώτη αναφορά)

Από τις 17 Απριλίου και για ένα μήνα θα συζητηθεί και αποφασιστεί το πυρηνικό τόπο του μελλοντος από τους εκπροσώπους 172 κρατών που συμμετέχουν στη "Συνθήκη Μη Διάδοσης των Πυρηνικών Οπλών" (NPT). Μία τέτοια συνάντηση πριν μερικά χρόνια θα προξενούσε μαζικές διαδηλώσεις και μεγάλης έκτασης κινητοποίησης σε όλο τον κόσμο. Τα ειρηνικά κινήματα και τα κινήματα ενάντια στους εξοπλισμούς και τα πυρηνικά είσοδηστα συμφέροντα των εξουσιαστών (συμφέροντα ιδιωτικά με τεράστια δύναμη και συμφέροντα μηχανισμών με τεράστια επιφύλαξη). Τα πυρηνικά επιπλέονταν την ανάγκη της μεγάλης ανάπτυξης τους την περίοδο του ανταγωνισμού δύο κυρίαρχων συστημάτων, με τη δυνατότητα να διεξάγουν έναν ολοκληρωτικό και καταστροφικό πόλεμο. Υπήρχε και υπάρχουν βέβαια και άλλοι σοβαροί λόγοι ανάπτυξης τους.

Σήμερα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η παγκόσμια καπιταλιστική κυριαρχία αποκτά διαφορετικούς όρους από πριν. Ο αφοτλομός, η καταστροφή και η μείωση των πυρηνικών όπλων (με ποιον τρόπο άραγε; μήπως με τυχαίες πυρηνικές εργήσεις;) είναι σήμερα μία αναγκαιότητα του συστήματος. Ούτε βέβαια προς όφελός μας, ούτε γιατί βαδίζουμε προς μία κατάσταση ειρήνης, αλλά για την αποτελεσματικότητα της κυριαρχίας των πεντέ κρατών (ΗΠΑ - Ρωσία - Γαλλία - Αγγλία - Κίνα), κυρών των ΗΠΑ που ανέπτυξαν και διαχειρίζονται την πυρηνική τεχνολογία ενάντια στα υπόλοιπα κράτη. Τα πυρηνικά, είναι τρομερό όπλο για να είναι ανεξέλεγκτη.

Αυτή η συνάντηση για την παράσταση της συνθήκης NPT είναι μία απάτη. Ήταν βέβαια σε άλλες συνθήκες, αλλά κανένας περιορισμός δεν έγινε στα 25 χρόνια της διάρκειας της. Ολες οι πυ-

ρηνικές δυνάμεις αύξησαν τη δύναμή τους. Ανάλογα με τα κατά τόπους συμφέροντά τους παρέβαν πυρηνικά όπλα και σε άλλες χώρες (Ισραήλ, Ινδία, Πακιστάν). Και όχι μόνο αυτό! Η παροχή πυρηνικής τεχνολογίας είναι όχι μόνο κερδοφόρα υπόθεση, αλλά και όρος κυριαρχίας. Έτσι, εδώ και 50 χρόνια, η Αλβανία έχει μετατραπεί σε χώρα αποθήκευσης πυρηνικών αποβλήτων. Στη Τουρκία σχεδιάζουν εργοστάσιο παραγωγής πυρηνικής ενέργειας. Η ειρηνική χρήση της πυρηνικής τεχνολογίας για ενεργειακούς σκοπούς, αν και είναι μια δευτερεύουσα παράμετρος του όλου ζητήματος, αποτελεί σημαντικό όπλο για την ανάπτυξη της. Η ειρηνικότατη έκρηκη πριν 9 χρόνια του Τσερνομπίλ, με πάνω από 120.000 νεκρούς μέχρι σήμερα, δεν αφήνει κανένα περιθώριο να να πιστέψουμε τα παραμύθια του πυρηνικού λόμπι για την αναγκαιότητα της πυρηνικής τεχνολογίας. Και όμως, στις διαδηλώσεις που έγιναν στη Γ

Αμερικανική παρέμβαση στα ελληνοτουρκικά

ΟΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ των αμερικανών στη διεθνή σκηνή είναι γνωστές. Άλλοτε πολιτικά, άλλοτε στρατιωτικά, η Αμερικανική κυβέρνηση, εκφραστής των πολυεθνικών συμφερόντων "προτείνει" ή παρεμβαίνει εξόφθαλμα, αλλάζοντας το πολιτικό σκηνικό.

Πολλές περιπτώσεις προκάλεσαν διεθνή κατάκραυγή: Βιετνάμ, Κορέα, Γρενάδα, στρατιωτικά καθεστώτα σε πολλά κράτη κλπ.

Η αμερικανική παρέμβαση στην Ελλάδα από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά, είναι καθοριστική. Ο φόβος του κομουνισμού αλλά και η γεωστρατηγική της θέση, έδιναν το «δικαίωμα» στους κηδεμόνες μας (βλ. συμφωνία Γιάτας) να παρεμβαίνουν απρόκαπτα στα πολιτικά πράγματα. Δεν ξεχνούνται, ούτε η χρονή του Παπαδόπουλου, ούτε του Ιωαννίδη, αλλά ούτε η περιπέτεια της Κύπρου.

Οι παρεμβάσεις την εποχή αυτή, δημιουργήσαν ένα ισχυρό αντιαμερικανικό - αντιπεριαλιστικό κίνημα, που παρά την αποσπασματικότητά του και το στείρο δημοκρατικό λόγο του, έδειχνε το μέγεθος του ζητήματος. Το 1981, η έξουσία με εκφραστή το ΠΑΣΟΚ, εκμεταλλεύτηκε αυτά τα συνθήματα. Με βάση αυτά, έμεινε στην κυβέρνηση για 8 χρόνια.

λόγο στη διεθνή αλλά και την ντόπια ή περιβάλλουσα πολιτική σκηνή πρέπει να πάνε με τα νερά του. Έτσι είδαμε φρεγάτα του πολεμικού ναυτικού να πάρει μέρος στον πόλεμο του Κόπτου, στο εμπάργκο κατά των "φίλων" Σέρβων, συμμετοχή στην επέμβαση στη Σομαλία.

Μεγάλη έκπληξη προκάλεσε το γεγονός ότι την επομένη της εκλογής Παπανδρέου, μέλη της κυβέρνησης έπιστρεψαν να δηλώσουν τα φιλοαμερικανικά αισθήματά της, να εμπιστευτούν την τύχη του Κυπριακού στους Αμερικανούς και να προσθέσουν ότι οι ΗΠΑ αποτελούν παράγοντα σταθερόποιησης στην περιοχή. Τα συνθήματα περί εθνικής ανεξαρτησίας, της Ελλάδας στους έλληνες, της ανεξαρτησίας του τρίτου κόσμου υπάρχουν πλέον σε τοίχους όπου δεν έχει περάσει ακόμα το σκαπτικό της ανασυγκρότησης και της προόδου.

Τα ελληνικά συμφέροντα, με το άνοιγμα των νέων αγορών στις Ανατολικές χώρες και τα Βαλκάνια δεν θα ήθελαν να έχουν ανταγωνιστές από το ίδιο "φύλετεύθερο" στρατόπεδο. Η πίτα φτάνει για όλους. Έτσι, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις όπου αμερικανικά συμφέροντα επενδύουν στα Βαλκάνια μέσω Ελλήνων οι οποίοι έχουν εμπειρία και καλές σχέ-

σεις με το χώρο.

Σύμφωνα με όλα αυτά, δεν πρέπει να προκαλεί εντύπωση η παρέμβαση Χολμπρουκ και Νάι (υφυπουργοί εξωτερικών των ΗΠΑ) σε Ελλάδα και Τουρκία. Οι δύο δορυφόροι των ΗΠΑ τρώγονται σαν τα σκυλιά, μια εποχή όπου υπάρχουν θαυμάσιες ευκαιρίες για πρώθηση κοινών συμφερόντων στην περιοχή.

Οι αμερικανοί, ούτε λίγο ούτε πολύ, ζητούν κατευνασμό των εντάσεων στην περιοχή, αλλά με τρόπο που θίγονται "κυριαρχικά δικαιώματα". Έτσι, παραβαίνοντας τους κανόνες διεθνούς δικαιού, ακόμα και τους κανόνες του ΝΑΤΟ για το Αιγαίο, ζητά να θεωρηθεί κοινή θάλασσα. Επίσης, με προτάσεις αποβλέπουν στην μείωση του κινδύνου ελληνοτουρκικής σύγκρουσης. Η επιτυχία του σχεδίου προϋποθέτει συνεχή συνεννόηση μεταξύ των δύο πλευρών.

Για τα παραπάνω μπορούμε να κάνουμε τις εξής παρατηρήσεις:

1) Πόσα μπορεί την θεωρηθεί ο αμερικανικός παράγοντας "σταθεροποιητικός" στην περιοχή, όταν, πέραν του παρελθόντος, στις πρόσφατες ταυτόχρονες αεροναυτικές ασκήσεις στο Αιγαίο ελληνοκυπριακών και τουρκικών δυνάμεων (Νικηφόρος - Θαλασσόλυκος αντίστοιχα), υπήρχαν

τέμησια έχει όμως ότι αυτοί είναι οι εκλεκτοί των ΗΠΑ (NAFTA), της Ε.Ε., και των αστιατικών κρατών αντίστοιχα. Μετά την αποχώρηση του Σαλίνας από την υποψηφιότητα λόγω των κατηγοριών που αντιμετωπίζει ο αδελφός του για δολοφονίες, η διενεξή οδηγήθηκε ουσιαστικά σε διαπραγματεύσεις μεταξύ ΗΠΑ και Ε.Ε. Το γεγονός φάίνεται να έχει ενοχλήσει και φοβούνται πειπτώσεις σε παγκόσμιο εμπορικό επίπεδο. Ο περιβόλος ΠΟΕ αντιμετωπίζει την πρώτη του κρίση και αποκαλύπτεται ότι δεν είναι απλώς ένα σύνολο εμπορικών κανονισμών, απότελος ουσιαστικά σε διαπραγματεύσεις περιοχές. Οι κρατούντες και οι ισχυροί έχουν βρει έναν "οικείο" αλλά κυρίως ένα οργανωμένο τρόπο γενικής εκμετάλλευσης και δεν τον αλλάζουν με τίποτα. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του Ευθύμιου Χριστοδούλου, πρων ιπουργού Οικονομικών επί Ν.Δ.: "Η GATT δεν αλλάζει ακόμα κι αν τα τρακτέρ μείνουν στους δρόμους μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία".

Το επαναστατικό κίνημα οφείλει και πρέπει να κατανοήσει την κατάσταση, να σπείρει την αμφιβολία στους εκμεταλλεύμενους και να δημιουργεί κοινωνική ανησυχία, γιατί οι ημέρες της «ευημερίας» της ελεύθερης αγοράς δεν θα κρατήσουν πολύ.

υπόνοιες αμερικανικής προβοκάτισης για πρόκληση θερμού επεισοδίου στην περιοχή Μιτιλήνης - Χίου.

2) Δεν είναι τυχαίος ο χρόνος της παρέμβασης. Ο αγωγός πετρελαίου Μπουργκάς - Αλεξανδρούπολης, που αποτελεί γεγονός διαπραγματεύσεων στην περιοχή μεταξύ Καυκάσου και Ελλάδας, κρύβει αμερικανικά συμφέροντα. Ο αγωγός θα τροφοδοτεί αποκλειστικά τη Δύση με πετρελαίο από την περιοχή του Καυκάσου και τις χώρες της Κοινοπολιτείας, οι οποίες είναι σύμμαχοι ή ανδρείκελα των ΗΠΑ.

3) Η συνεχίζομενη σφάγη των Κούρδων αποτελεί για τις ΗΠΑ αναγκαίοτη. Οι επιχειρήσεις, αποτελούν απειλή και για τον Σαντά. Όμως αφήνουν την αίσθηση και μίας άλλης αιτίας: τον έλεγχο των πετρελαίων του Καυκάσου και της Μοσούλης.

Η παρέμβαση των Αμερικανών στην ελληνική κυβέρνηση, πιθανότατα έχει ως στόχο την αποδέσμευση τουρκικών στρατευμάτων από τα ελληνικά σύνορα και την τοποθέτησή τους στο μέτωπο με τους Κούρδους. Οι τελευταίοι πρέπει να σβήσουν από τον χάρτη...

4) Οι αμερικανικές προτάσεις είναι μάλλον φαιδρές για τον εξής λόγο: η εξωτερική πολιτική των δύο χωρών καθώς και ο αγωνάς εξοπλισμών βασίζονται στο αντίταυό μένος και στην υπαρχεία εξωτερικού εχθρού. Η εκπαίδευση και η ιστορία των δύο χωρών αφειρώνων μεγάλα κεφάλαια για να αποδείξουν την επικινδυνότητά των "απέναντι".

5) Οι παρεμβάσεις μπορεί να απορρίφθηκαν από τους Έλληνες αρ-

μόδιους υπουργούς, όμως άφησαν υπόνοιες ότι κάτω από καλύτερες προϋποθέσεις, θα μπορούσαν να ενδώσουν. Τα συμφέροντα είναι μεγάλα και μπορούν να διαπραγματεύσουν. Έτσι, με αφορμή τη σφαγή των Κούρδων ή την απομύζηση της περιοχής του Καυκάσου, μπορεί να μεγαλώσει την πολιτική και στρατιωτική επιρροή της Ελλάδας στην ευρύτερη περιοχή.

6) Πρόσθιτη μας δεν είναι η πρόταση στην νέου «αντιμπεριαλιστικού» κινήματος. Έχουμε καλύτερα πράγματα να σκεφτούμε και να δώσουμε την ψυχή μας. Όμως, τα «εθνικά συμφέροντα», οι «παρεμβάσεις», τα «12 ή 6 ή 10 μίλια» μας προκαλούν απδία. Τα θεωρούμε εμετικά κατασκευάσματα του κράτους για να εδραιώσει την κυριαρχία και την εκμετάλλευση, όχι μόνο στους εντός των συνόρων. Πρέπει να καταστήσουμε σαφές ότι τα «σύνορα» δεν είναι υπόθεση της κοινωνίας και των λαών, αλλά των κρατών. Οι πολιτισμοί μόνοι τους ασφυκτιούν και αυτοκαταστρέφονται. Οι πολιτισμοί αλληλέγγυοι, συμπληρώνονται και διαιωνίζονται.

Το αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα μπορεί και έχει σπουδαίες προοπτικές. Έχει καταφέρει, μαζί με άλλα, ώστε κάθε ανυπόταξια, κάθε τρελόχαρτο να αντιμετωπίζεται μέσα στα πλαίσια της πολιτικής - ιδεολογικής άρνησης του παιγνιδιού συμφερόντων, εντός ή εκτός των συνόρων. Το εθνικό κράτος σαπίζει και είμαστε περφανοί γι' αυτό. Ή θα ζήσουμε χωρίς αυτό, ή θα σαπίσουμε μαζί του.

N.G.

Το φαγοπότι άρχισε: Μην κοπιάσετε...

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ Οργανισμός Εμπορίου είναι ο διάδοχος της GATT. Σκοπός του είναι να επιβλέπει την εφαρμογή των κανόνων μεταξύ των κρατών μελών και να επιβάλει όρους για την είσοδο νέων. Ο ΠΟΕ σταδιακά δείχνει το πρόσωπο του και κυρίως τις περιπτώσεις της παραγωγής πρώτων παραγόντων, του ελέγχου των αγορών, της προστασίας των κανόνων των μεταξύ των κρατών μελών και της επιβολής πολιτικών αντίστοιχων στην παγκόσμια συμφερόντων. Ο πόλεμος της Ε.Ε. από την Ε.Ε. προέκυψε από την αντιπάρτικη πολιτική της Ε.Ε. που έπειρε στην παγκόσμια συμφερόντων. Ο πόλεμος της Ε.Ε. από την Ε.Ε. προέκυψε από την αντιπάρτικη πολιτική της Ε.Ε. που έπειρε στην παγκόσμια συμφερόντων. Ο πόλεμος της Ε.Ε. από την Ε.Ε. προέκυψε από την αντιπάρτικη πολιτική της Ε.Ε. που έπειρε στην παγκόσμια συμφερόντων. Ο πόλεμος της Ε.Ε. από την Ε.Ε. προέκυψε από την αντιπάρτικη πολιτική της Ε.Ε

17 Νοέμβρη 1994
14 Απριλίου 1995

Τυχαιες ομοιοτητες;

MΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ πέντε μήνες, οι μέρες της 17ης Νοέμβρη του '94 και της 14ης Απρίλη του '95, με τα όσα συνέβησαν σε αυτές, αποδεικνύουν αρκετά πράγματα για τη στάση ορισμένων πολιτικών χώρων απέναντι σε διαδραματίζοντα γεγονότα καθώς και τις αντιλήψεις τους.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά!

Η μέρα της 17 Νοέμβρη του περα-

σμένου χρόνου ξεκίνησε με την εισβολή της αστυνομίας στις καταλήψεις στέγης Κεραμικού, Αχαρνών και Χεύδεν, Καραγιάννη και Αλκαμένους και τις "προληπτικές" συλλήψεις 27 καταληψιών, ώστε να αποφευχθούν επεισόδια κατά τη διάρκεια της πορείας της ΕΦΕΕ προς την αμερικανική πρεσβεία. Το πογκρό όμως, των καταστατικών μηχανισμών του κράτους δε σταμάτησε εκεί. Λίγες-ώρες αργότερα συνέλαβε στη γωνία των οδών Πατησίων και Στουρνάρη, όπου βρισκόνταν τραπεζάκι ανάρχηκών ομάδων, σαρανταπέντε άτομα. Στο συγκεκριμένο περιστατικό, οι μπάτσοι μά-

καν μπροστά τους πάλι στα πλαίσια της πολιτικής των "προληπτικών συλλήψεων". Η αντίδραση των δυνάμεων της αριστεράς ήταν ακαριαία στη θέα των συλληφθέντων να φεύγουν με τις κλούβες για τη γενική ασφάλεια, υπό την επιτήρηση των ΜΑΤ, κινήθηκαν απειλητικά (με ρυθμικά πλαλαμάκια) ως τη διασταύρωση των οδών Πατησίων και Σολωμού φωνάζοντας το σύνθημα "η τρομοκρατία δε θα περάσει". Όσοι αναρχηκοί απέμειναν και ήταν αρχικά πολύ λίγοι, άφιξαν να προπαγανδίζουν την ιδέα της παραμονής του κόσμου στο χώρο του Πολυτεχνείου και της μη-έναρξης της πορείας ως όπου αφεθούν ελεύθεροι όλοι οι συλληφθέντες (και ο ένας της περα-

σμένης νύχτας που πιάστηκε έξω από το Πολυτεχνείο).

Οι αριστεροί διατυπώνιζαν ότι αυτό που φοβάται το κράτος δεν είναι ένα κατεληγμένο Πολυτεχνείο αλλά το να μη γίνει η πορεία προς την αμερικανική πρεσβεία. Ετσι, προσπαθούσαν να αποτρέψουν την κατάληψη του, προτείνοντας για γίνει πορεία μετά από την αμερικανική πρεσβεία προς τη γενική ασφάλεια, εκτονώντας, στην ουσία, κατ' αυτόν τον τρόπο την ηλεκτρισμένη κατάσταση που επικρατούσε. Ποιος εγγυάται όμως ότι κατά τη διάρκεια της πορείας οι μπάτσοι δε θα διέλυναν όλο το πίσω κομμάτι της πορείας, το οποίο θα ταν κι αυτό που θα πήγαινε τελικά στην ασφάλεια, ακριβώς για να μην μπορέσουν να κάνει κατέτοπο; Πόσοι θα είχαν άραγε την ψυχολογική διάθεση να "τραβηγτούν" μετά την αμερ. πρεσβεία - κι αν έφταναν ως εκεί - στην ασφάλεια; Και πόσα περισσότερα πράγματα τελικά θα προσέφερε μια μικρή και κουμασμένη πορεία που θα περνούσε τρέχοντας - όπως και έγινε - ή θα την έτρεχαν, από ένα μαζικά κατελήμμενό Πολυτεχνείο;

Τόσο, λοιπόν το ΝΑΡ όσο και άλλες αριστεριστικές οργανώσεις αρνήθηκαν να ανταπαντήσουν δυναμικά στις μαζικές "προληπτικές συλλήψεις" και τη γενικευμένη κρατική τρομοκρατία. Ασφαλώς το τροπικό επίρρημα "δυναμικά" δεν εμπεριέχει μόνο τις μολώτων, τις πέτρες και τα οδοφράγματα αλλά και άλλους τρόπους που οξύνουν την αντιπαράθεση με το κράτος, όπως στην συγκεκριμένη περίπτωση, η κατάληψη του Πολυτεχνείου ως σημείο αναφοράς και πίεση για την απελευθέρωση των συλληφθέντων. Το Νέο Αριστερό Ρεύμα τράβηξε όσους μπορούσε έξω από την ασφάλεια για μια διλεπτή διαμαρτυρία και ύστερα τράβηξε το δρόμο προς το σπίτι του. Κάποιοι, βέβαια, αριστεροί κατηφόρισαν προς το Πολυτεχνείο, είτε με την ίδια διάθεση με εκείνη της αντι-ΕΦΕΕ του '73, όταν έμπαινε στο ήδη κατελήμμενό Πολυτεχνείο, είτε επειδή όντως είχαν κάθε διάθεση να ενταχθούν και να παλέψουν σε κάπι που άζει.

Λίγες μέρες αργότερα, το ΝΑΡ και κάποιες άλλες αριστερές οργανώσεις έκαναν στο Πολυτεχνείο μια συζήτηση, στην οποία "ψάχνονταν" γιατί είχαν κάνει τόσο λάθος εκπιμοσίες και είχαν βγει τόσο έξω από όλα τα διαδραματίζομενα γεγονότα που χαρακτηρίστηκαν από την αγωνιστικότητα του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου (παρόλο τις εσωτερικές του αντιδικιές) για την απελευθέρωση των συλληφθέντων και την αποτυχία του κράτους να εισβάλλει και πάλι στο Πολυτεχνείο. Η απάντηση ήταν απλή: η σύγχρονη εξωκοινοβούλευτική αριστερά είναι αλληλέγγυα σε εξεγέρσεις που βρίσκονται αρκετά μακριά (όπως αυτή των Ζαπατιστών).

Την ίδια τακτική αποφυγής της όξυνσης του πολέμου με το κράτος και τους μηχανισμούς του επέλεξε το ΝΑΡ και την ημέρα της 14ης Απρίλη ως ρεύμα που κάθε άλλο παρά αντίθετα πηγαίνει σύροντας αφορά τις επιλογές των κυριαρχών για την επιβολή της κοινωνικής ειρήνης.

Το σκηνικό έμοιαζε ιδιαίτερα με αυτό των ημερών του τελευταίου "εορτασμού του Πολυτεχνείου": το μαχαίρωμα δύο αναρχικών από έναν ακρο-

ανθρώπων που συμέτεχουν στους κοινωνικούς αγώνες, δε χωρούσε light διαμαρτυρίες, γραπτές καταγγελίες, κλαψουρίσματα, υιοθέτηση της λογικής του θύματος, κλπ. Μπροστά στην επικείμενη δυναμική απάντηση των αναρχικών - αντιεξουσιαστών με την πορεία που είχε προγραμματιστεί να γίνει (και έγινε) την Παρασκευή 14 Απριλίου, η εξωκοινοβούλευτική αριστερά καλούσε τον εαυτό της να πάρει θέση σε ένα θέμα που για μια εβδομάδα είχε μείνει άπραγη. Η πρόταση κάποιων αριστερών φοιτητών να μείνει ανοιχτή η ΑΣΟΕΕ για κάθε ενδεχόμενο την Παρασκευή το απόγευμα και να λειτουργήσει ως κέντρο αντιπληροφόρησης στάθηκε αποτέλεσμα, όπως γράψαμε και στο σύντομο χρονικό των γεγονότων, της διάθεσης ενός κομματιού των ΕΑΑΚ να συμβάλουν επιπλέον στον αντιφασιστικό αγώνα - που αποτελεί μέρος του συνολικού - κι ενός κομματιού πους να δώσουν το πολιτικό εκείνο που θα δώσουν οι "μπαχαλάδιοι" αναρχικοί στον κόσμο που θα ενδιαφερθεί και θα συμμετάσχει στις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις. Το ΝΑΡ, μη δεχόμενο να μείνει ανοιχτή η ΑΣΟΕΕ και μαχόμενο να διαχωρίστει ο αριστερός λόγος από τον αναρχικό λόγο (φοβούμενοι άραγε μήπως ακουστεί στα αστικά ειδησεογραφικά δελτία ότι εμπλέκεται σε ταραχές με την αστυνομία) έφτασε στο σημείο, στην συζήτηση της περασμένη Παρασκευής στη Νομική, να ζητήσει να μείνει ανοιχτό το Πολυτεχνείο και όχι η ΑΣΟΕΕ και να λειτουργήσει ως κέντρο αντιπληροφόρησης, αφού γεωγραφικά βρίσκεται αρκετά μακριά από το σημείο που θα γινόταν η αντεξουσιαστική-αναρχική πορεία.

Που θέλουμε να καταλήξουμε;

Το ΝΑΡ, τόσο στα γεγονότα της 17ης Νοέμβρη όσο και στα γεγονότα της περασμένης Παρασκευής, έκανε το παν να γίνουν όσο λιγότερα πράγματα γινέται, ώστε να έχουν απλώς και μόνο το χαρακτήρα ενός αριστερού αντιπληρευτικού λόγου.

Άλλες αριστερές οργανώσεις προσάρθρησαν να μπούν "σφήνα" σε γεγονότα που άλλοι άρχισαν να δημιουργούν, προσπαθώντας να καρπώσουν πράγματα και καταστάσεις που μόνο αυτές δε δρομολόγησαν.

Υπήρξαν και αριστεροί που σίγουρα δεν ήταν απ' αυτούς που πρώτοι δρομολόγησαν εκείνους τους όρους αντιταστήσης που κάθε άλλο παρά απέτυχαν (όπως ήταν η κατάληψη του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη και η πορεία της περασμένης Παρασκευής), αλλά στην πορεία των γεγονότων συνέβαλαν ουσιαστικά για την επιτυχία αυτών των όρων.

Τελευταία, κατά σειρά αλλά όχι και κατά σημασία, απόψη του κειμένου αυτού είναι πως ο αναρχικός - αντιεξουσιαστικός χώρος και στις δύο αυτές μέρες (17 Νοέμ., 14 Απρ.) παρόλες τις έντονες οργανωτικές ελλειψεις και τον κατακερματισμό που κατέφερε να σταθεί, όσο κανένας άλλος πολιτικός χώρος, τάση ή οργάνωση, στο ύψος των περιστάσεων και να δημιουργήσει σύροντας αφορά τις επιλογές των κυριαρχών για την επιβολή της κοινωνικής ειρήνης.

Το σκηνικό έμοιαζε ιδιαίτερα με αυτό των ημερών του τελευταίου "εορτασμού του Πολυτεχνείου": το μαχαίρωμα δύο αναρχικών από έναν ακρο-

Φ.Κ.

Να γίνεις γρήγορα καλά Γιάννη!

Το καλύτερο νέο, που μας έφτασε λίγο πριν το κλείσιμο της ύλης της εφημερίδας, είναι ότι ο Γιάννης πια ξεπέρασε τον κίνδυνο, βγήκε από την εντατική, μπορεί να περιπατάει και να επικοινωνεί με το περιβάλλον του. Περαστικά Γιάννη. Εμείς θυμώμαστε ακόμη. Την εκδίκηση δεν την πήραμε με το διήμερο της αντιφασιστικής. Υπάρχουν πολλά για να γίνουν ακόμη!

"Αυτά που συμβαίνουν μου θυμίζουν τις εποχές του '65 με '67. Αναβιώνει ο φασισμός και το αστυνομικό κράτος. Τα ΜΜΕ δείχνουν τα πράγματα όπως θέλουν. Παρουσίασαν το Γιάννη ως κλεφτόν. Ο γιος μου είναι αγωνιστής. Αυτή είναι η δημοκρατία και η ελευθερία του λόγου..."

(κα Σταθοπόύλου, μητέρα του Γιάννη)

Δεν χωράμε, πιά, πουθενά. Π

Από την Κυψέλη στην Πάντειο

Το μαχαίρωμα των συντρόφων μας Γιάννη Σταθόπουλου και Σωτήρη Ψαθά από τον ακροδεξιό Μανώλη Γιαννάκη κάθε άλλο παρά αδάφορους, φοισμένους και απραγείς θα μπορούσε να μας αφήσει. Ετοι, αναρχικοί-αντιεξουσιαστές σύντροφοι κάλεσαν συγκέντρωση και πορεία από την πλατεία Κυψέλης για το απόγευμα της Παρασκευής 14 Απριλίου, ακριβώς μια βδομάδα δηλαδή από τον τραυματισμό των συντρόφων μας.

Για το πρώι της ίδιας μέρας, οι αριστεροί φοιτητές των ΕΑΑΚ κάλεσαν τηλεφωνικά γνωστούς και φίλους για συγκέντρωση και πορεία στα Προπύλαια. Φυσικά και σε αυτή την συγκέντρωση δε μαζεύτηκε ο απαραίτητος κόσμος για τη στοιχειώδη πραγματοποίηση μιας πορείας. Παρόλα αυτά στη συζήτηση που ακολούθησε στην Νομική Σχολή αρκετοί από αυτούς δεν παρέλειψαν να κατηγορήσουν τους αναρχικούς ότι η οργάνωση μιας πορείας σαν κι αυτήν που κάλεσαν για το απόγευμα της ίδιας μέρας, αποτελούσε τακτική αυτοπεριθωριοποίησής τους από τον υπόλοιπο κόσμο. Ετοι λοιπόν μάθαμε ότι το «κίνημα» είναι πιο πιθανό να βγει στον δρόμο μέσω κόκκινων τηλεφώνων ή περιμένοντας πρότα τις ολιγομελείς «δυνάμεις της αριστεράς» να βγούν στους δρόμους και να απαντήσουν με το πάθος και τον τρόπο που απάντησαν στην πορεία της Δευτέρας.

Στη συζήτηση, λοιπόν, που πραγματοποιήθηκε το πρώι της Παρασκευής στη Νομική, μέλη των ΕΑΑΚ πρότειναν να κρατηθεί η ΑΣΟΕΕ ανοιχτή και να λειτουργήσει ως κέντρο αντιπληροφόρησης ενόψει και της απογευματινής πορείας. Αξίζει να σημειωθεί εδώ, ότι οι πρυτάνεις των σχολών είχαν πάρει εντολή από την αστυνομική διεύθυνση να κλείσουν τις σχολές τους από το απόγευμα. Την πρόταση αυτή για χρήση της ΑΣΟΕΕ ως κέντρου αντιπληροφόρησης και δράσης από τους φοιτητές των ΕΑΑΚ (από τους οποίους, άλλοι την έκαναν από καλή διάθεση, κι άλλοι επειδή δεν ήθελαν να αφή-

σουν την αντιφασιστική «δόξα» στους αναρχικούς) απέρριψαν τα παρευρισκόμενα μέλη του ΝΑΡ. Τελικά η ΑΣΟΕΕ κρατήθηκε ανοιχτή από αναρχικούς και αριστεριστές με την παρούσια μιας κλούβας των ΜΑΤ απέναντι από το κτίριο.

Η πορεία

Από τις έξι άρχισε να μαζεύεται κόσμος στην πλατεία Κυψέλης ενώψει της πορείας που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί. Δύο κλούβες των ΜΑΤ και μια ομάδα «καπελάκηδων» βρίσκοταν στην πλατεία, ενώ γύρω από αυτήν και σε μικρή απόσταση υπήρχαν μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις, μερικές από τις οποίες είχαν και οπτική επαφή με τους συγκεντρωμένους. Η πορεία ξεκίνησε κατά τις επιτάχυνσης της, η φράγνωση της, η δυναμικότητα της καθώς επίσης και η επιβλητική παρουσία της. Πορευόμενη από την οδό Κυψέλης, δρόμο σχετικά φαρδύ για τα δεδομένα της περιοχής, οι διαδηλωτές έφθασαν μέσω της Κοδριγκώνος στην οδό Πατησίων, στο ύψος της ΑΣΟΕΕ, με την «παρέα» των μπάτσων μπροστά και πίσω της σε μικρή απόσταση και πλαγιώς από τα διπλανά στενά. Οι σύντροφοι αποφάσισαν να πορευθεί τελικά η πορεία στην κατεύθυνση προς το κέντρο και όχι ασφαλώς γιατί φοβήθηκαν τα ολιγάριθμα φασιστοειδή (που φρόντισαν να είναι άφαντα καθόλη την διάρκεια της πορείας). Η σύγκρουση με τις δυνάμεις των ΜΑΤ - που ήταν παρατεταγμένες μπροστά από την κατεύλημένη από αριστερούς και συντρόφους μας ΑΣΟΕΕ - στάθηκε επιδιωκόμενη και αναπόφευκτη. Για άλλη μια φορά οι μπάτσοι έκαναν ότι περνούσε από το χέρι τους για να προστατεύσουν τα γραφεία των καθαρμάτων της «Χρυσής αυγής». Πέτρες, μολότωφ, δακρυγόνα και ξύλοδαρμοί διαδηλωτών, με αγριότερο αυτόν της εργάτριας Μέλπων Κορωναίου ήταν το σκηνικό που διαδραματίστηκε στην

οδό Πατησίων. Αξίζει εδώ να σημειωθεί η αρχική οπισθοχώρηση των μπάτσων από το δυναμισμό της εμπροσθοφυλακής της πορείας σε σημείο που ένας μπάτσος άρχισε να ρίχνει άσφαρα πυρά για να αναχαίτισε την ορμή των διαδηλωτών. Στη συνέχεια, οι μετέχοντες στην πορεία χωρίστηκαν κατά βάση σε δύο κύριους όγκους: σε αυτούς που κατεύθυνθηκαν στην πλατεία Αγίου Παντελεήμονα και σε αυτούς που κατέφεραν να μπουν στην ΑΣΟΕΕ, οι οποίοι και συνέχισαν να συμπλέκονται με τις αστυνομικές δυνάμεις. Λίγο αργότερα, ομάδες αναρχικών κατέλαβαν και το Πάντειο Πανεπιστήμιο, όπου άρχισαν και αυτοί να συγκρούονται με τους μπάτσους επί της Λεωφόρου Συγγρού.

Πάντειος και ΑΣΟΕΕ : Η απάντηση είχε και συνέχεια...

Ετοι λοιπόν η αστυνομία βρέθηκε να έχει δύο αντίταπα μέτωπα (Πάντειο και ΑΣΟΕΕ) εκεί που είχε ένα (την πορεία).

Γύρω στις εννιά με δέκα το βράδυ, φανηκαν δίπλα στους μπάτσους και οι «αγανακτισμένοι πολίτες», τα γνωστά φασιστοειδή - τσιράκια του κρατικού μπχανισμού. Οι μπάτσοι όχι μόνο τους επέτρεψαν να πετούν πέτρες εναντίον των καταληγμάτων των δύο σχολών ανενόχλητα, αλλά τους προστάτευαν από τις επιθέσεις των συντρόφων εναντίον τους. Δύο φορές όλες και όλες βρέθηκαν δίχως τους μπάτσους δίπλα τους οι φασίστες έξω από το Πάντειο Πανεπιστήμιο, με αποτέλεσμα να κυνηγηθούν από τους ορμώμενους συντρόφους.

Οι συγκρούσεις στο χώρο γύρω από την ΑΣΟΕΕ, ήταν σφοδρές μόνο τις πρώτες απογευματινές ώρες, ενώ όλη την νύχτα περιορίστηκαν σε σποραδικό πετροπόλεμο μεταξύ των καταληγμάτων, αναρχικών και αριστεριστών, και των συνεργαζόμενων μπάτσων και φασιστοειδών (που δεν έπερνούσαν τους είκοσι).

Αντίθετα, σφοδρές ήταν οι συγκρούσεις γύρω από το Πάντειο μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, όπου

και αποχώρησαν οι καταληψίες αναρχικοί. Για την αντιμετώπιση των καταληγμάτων του Παντείου επιστρετεύθηκαν (πέρα από τους ματαζήδες, τους ζητάδες, τους ασφαλίτες και τους «αγανακτισμένους πολίτες») δύο διμορίες των ΕΚΑΜ.

Συγκρούσεις έγιναν και έξω από την Θεολογική Σχολή, στη Θεσσαλονίκη, μεταξύ εκατό περίπου αναρχικών και μπάτσων.

Οι συλληφθέντες

Είκοσι περίπου πρόσαγωγές έγιναν από τους δρόμους γύρω από την ΑΣΟΕΕ και το Πάντειο εως τις πρώτες πρωινές ώρες. Τρεις από τους συλληφθέντες κρατήθηκαν στην πλατεία Αγίου Παντελεήμονα και απολογήθηκαν την Δευτέρα (ένας τέταρτος, ανήλικος, αφέθηκε ελεύθερος το πρώι της Παρασκευής, αφού πέρασε από τον εισαγγελέα). Οι συλληφθέντες Κ.Ανωγιανάκης, Μ.Μάνιου και Κ.Γαρδούνης αφέθηκαν στην πλατεία Αγίου Παντελεήμονα με τη γνωστή κατάληξη (πάλι Προπύλαια), οργανώθηκε από αριστερές οργανώσεις και πολιτικές κινήσεις με τη συμμετοχή 1500 ατόμων. Τα ολιγάριθμα αριστερά μπλόκο δεν έφευγαν από το ύφος των ημερών (που συμπεριλαμβάνουν την περιφόρα του επιπάριψη), ενώ κάποιοι από αυτούς δεν άφησαν την ευκαιρία να κατηγορήσουν κάποιους ανενταχτούς νεαρούς που πήγαν να πετάξουν πέτρες ως «χαφίδες». Η απουσία συγκροτημένου αναρχικού αντιεξουσιαστικού μπλάκ, του μόνου που θα μπορούσε να «ανεβάσει» τον παλμό της πορείας πολύ περισσότερο, ήταν ένα λάθος του οποίου οι ευθύνες καταλογίζονται σε όλους ισότιμα, εφόσον πολύς ήταν ο κόσμος της πορείας - ο μισός και ακόμα περισσότερος - που βάζεις ανοργάνωτος. Μετά το τέλος της πορείας, τα ΜΑΤ προσπάθησαν να διαλύσουν κάθε μικρομάρτινα φτάνοντας το πεδίο των επιχειρήσεων τους, όπως πάντα, εως τα Εξάρχεια.

Την περίσταση Δευτέρα, περάσμένη Δευτέρα, πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της Αθήνας ενεντόν της φασιστικής βίας και της κρατικής καταστολής. Η πορεία που έκανησε από τα Προπύλαια ακολούθησε το γνωστό δρομολόγιο με τη γνωστή κατάληξη (πάλι Προπύλαια), οργανώθηκε από αριστερές οργανώσεις και πολιτικές κινήσεις με τη συμμετοχή 1500 ατόμων. Τα ολιγάριθμα αριστερά μπλόκο δεν έφευγαν από το ύφος των ημερών (που συμπεριλαμβάνουν την περιφόρα του επιπάριψη), ενώ κάποιοι από αυτούς δεν άφησαν την ευκαιρία να κατηγορήσουν κάποιους ανενταχτούς νεαρούς που πήγαν να πετάξουν πέτρες ως «χαφίδες». Η απουσία συγκροτημένου αναρχικού αντιεξουσιαστικού μπλάκ, του μόνου που θα μπορούσε να «ανεβάσει» τον παλμό της πορείας πολύ περισσότερο, ήταν ένα λάθος του οποίου οι ευθύνες καταλογίζονται σε όλους ισότιμα, εφόσον πολύς ήταν ο κόσμος της πορείας - ο μισός και ακόμα περισσότερος - που βάζεις ανοργάνωτος. Μετά το τέλος της πορείας, τα ΜΑΤ προσπάθησαν να διαλύσουν κάθε μικρομάρτινα φτάνοντας το πεδίο των επιχειρήσεων τους, όπως πάντα, εως τα Εξάρχεια.

Γιάννη, Μέλπια περαστικά.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ότι ο παραλίγο διολοφόνος αστυνομικός βασύλης Χάρος, όπως αποκαλείται, είναι από τα ιδρυτικά μέλη των γραφείων της Χρυσής Αυγής στην Καλαμάτα.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ότι ο Χάρος ήταν από τα βασικά μέλη της ΕΠΕΝ Καλαμάτας γιατί δεν υπήρχε τότε η Χρυσή Αυγή. Δεν είναι τυχαίο ότι τα γραφεία της στην Καλαμάτα είναι τα Ζα στην Ελλάδα, σε μέλη, μετά από την Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

“Αφεντικό, γιατί έχεις τόσο μεγάλα δόντια;” “Σκάσε και δούλευε!”

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ εργατικά απυχήματα το χρόνο, σύμφωνα με τις στατιστικές, συμβαίνουν στην Ελλάδα. Τριάντα χιλιάδες εργάτες το χρόνο τραυματίζονται κατά τη διάρκεια της εργασίας. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι κάθε μέρα 82 άνθρωποι σακατεύονται στο μεροκάματο. Και όχι μόνο αυτό. Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές του υπουργείου εργασίας για το 1990, 86 άτομα έχασαν τη ζωή τους στη δουλειά. Αυτό που οι ίδιοι αποκαλούν «θανατηφόρα εργατικά απυχήματα». Κάθε τέσσερις μέρες η εργατική τάξη θρηνούσε ακόμα ένα θύμα, προσφορά στο κτήνο.

Κι όμως, καμία εφημερίδα, κάνεις τηλεοπτικός σταθμός, κάνεις δαιμόνιος ρεπόρτερ δεν έψαχε να βρεί τον δολοφόνο. Αυτοί που με τόση ευκολία καταδικάζουν, εκ των προτέρων, τον αλβανό «φονιά», ή τον τραμπούκο «κουκουλόφόρο». Αυτοί που με τόση επιμέλεια δεν παραλείπουν να μας προβάλλουν «σκηνές φρίκης από τον τόπο του εγκλήματος». Ποτέ δεν γύρισαν την κάμερα τους σ'ένα εργοστάσιο, σ'ένα συνεργείο ή σ'ένα γιαπί, ποτέ δεν πολιόρκησαν ένα αφεντικό να των ρωτήσουν «Γιατί σκότωσες», «Μετάνιωσες καθόλου».

Ισως, βέβαια, γιατί κανένα αφεντικό δεν σύρθηκε ποτέ με χειροπέδες στα χέρια, στο δικαστήριο, με εμφανή στο πρόσωπό του τα σημάδια από την βραδινή ταλαιπωρία στο κρατητήριο. Το αντίθετο! Όταν αναγκάστηκαν να καλύψουν το θέμα, λόγω του μεγέθους του, με τη διολοφονία 10 εργατών στα διυλιστήρια του Λάτση από «εργατικό απύχημα», το έκαναν για να δώσουν την ευκαιρία στους πολιτικούς, τον τότε υπουργό εργασίας Στ. Μάνο να προστρέξει αμέσως μετά το «καυτό» ρεπορτάζ και να δώσει συγχωροχάρτη στον εργοδότη του δηλώνοντας ευθαρσώς ότι «επρόκειτο για ένα τραγικό εργατικό απύχημα», πριν ακόμα βγει κάποιο έστω επίσημο πόρισμα για τις συνθήκες που προκάλεσαν την έκρηξη και σκότωσαν τους 10 εργάτες. Να διαβεβαιώσει τον κόσμο για το ενδιαφέρον που επέδειξε ο «Κ. Λάτσης» και φυσικά να υπενθυμίσει ότι ο εν λόγω κύριος είναι ένας από τους μεγαλύτερους «εθνικούς ευεργέτες».

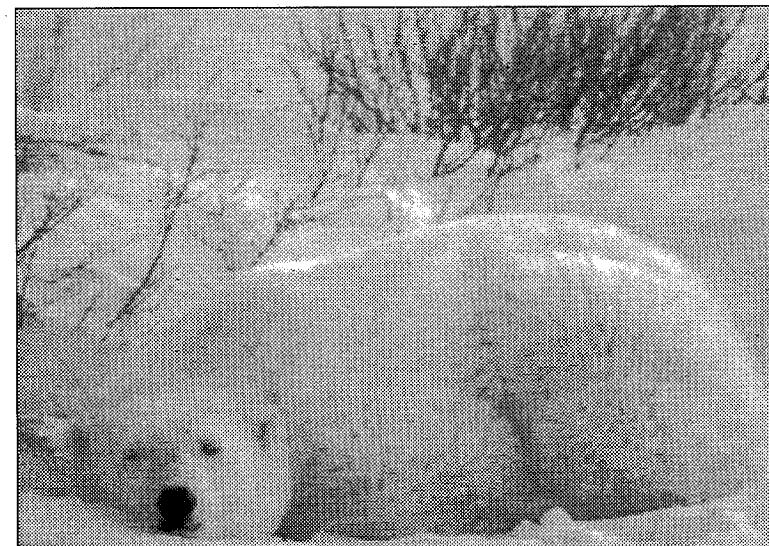
Μήπως όμως δεν ευθύνονται τα αφεντικά μας για όλα αυτά τα απυχήματα; Μήπως άδικα κατηγορούμε το κτήνος ενώ πραγματική αιτία δεν είναι παρά η αδιαφορία ή το αγύριστο κεφάλι του εργάτη που δεν δίνει σημασία σ'όσα τον συμβουλεύει ο εργοδότης για μια πιο ασφαλή δουλειά; Και πάλι η ίδια επίσημη στατιστική του υπ. εργασίας είναι αποκαλυπτική:

Ισως, βέβαια, γιατί κανένα αφεντικό δεν σύρθηκε ποτέ με

χειροπέδες στα χέρια, στο δικαστήριο, με εμφανή στο πρόσωπό του τα σημάδια από την βραδινή ταλαιπωρία στο κρατητήριο. Το αντίθετο! Όταν αναγκάστηκαν να καλύψουν το θέμα, λόγω του μεγέθους του, με τη διολοφονία 10 εργατών στα διυλιστήρια του Λάτση από «εργατικό απύχημα», το έκαναν για να δώσουν την ευκαιρία στους πολιτικούς, τον τότε υπουργό εργασίας Στ. Μάνο να προστρέξει αμέσως μετά το «καυτό» ρεπορτάζ και να δώσει συγχωροχάρτη στον εργοδότη του δηλώνοντας ευθαρσώς ότι «επρόκειτο για ένα τραγικό εργατικό απύχημα», πριν ακόμα βγει κάποιο έστω επίσημο πόρισμα για τις συνθήκες που προκάλεσαν την έκρηξη και σκότωσαν τους 10 εργάτες. Να διαβεβαιώσει τον κόσμο για το ενδιαφέρον που επέδειξε ο «Κ. Λάτσης» και φυσικά να υπενθυμίσει ότι ο εν λόγω κύριος είναι ένας από τους μεγαλύτερους «εθνικούς ευεργέτες».

Μήπως όμως δεν ευθύνονται τα αφεντικά μας για όλα αυτά τα απυχήματα; Μήπως άδικα κατηγορούμε το κτήνος ενώ πραγματική αιτία δεν είναι παρά η αδιαφορία ή το αγύριστο κεφάλι του εργάτη που δεν δίνει σημασία σ'όσα τον συμβουλεύει ο εργοδότης για μια πιο ασφαλή δουλειά; Και πάλι η ίδια επίσημη στατιστική του υπ. εργασίας είναι αποκαλυπτική:

Εκτός όμως από τα εργατικά απυχήματα υπάρχουν και οι λεγόμενες «επαγγελματικές ασθέ-

Η Επιθεώρηση Εργασίας ενώ ετοιμάζεται για νέες, πιο δυναμικές εξορμήσεις

νειες». Καταστάσεις από τις οποίες κανένας εργαζόμενος δεν μπορεί να ξεφύγει, όσα μέτρα και αν πάρει, όσο προσεκτικός κι αν είναι. Ποιος οικοδόμος θα προστατέψει τη μέση του από το σακάτεμα, ποιός μηχανικός θα προστατέψει τα πνευμόνια του από τα δηλητήρια, ποιός κούριερ θα προστατέψει τα νεύρα του από την κυκλοφορία, ποια γκαρόσνα θα προστατέψει τα πονεμένα πόδια της από το τρέξιμο με το βάρος του δίσκου. Πόσες φορές δεν αρνηθήκαμε την παρέα των ανθρώπων μας επειδή είμασταν πτώματα από την δουλειά και θέλαμε να την πέσουμε. Πόσες φορές δεν αντικρύσμασε την αυγή στο δρόμο για το μεροκάματο αντί της αγκαλιάς με την αγαπημένη ή τον αγαπημένο μας. Πόσες φορές δεν αποκοιμήθηκαμε, αφού ήπιαμε λίγο για να ησυχάσουμε με το «γαμώ την πίστη μου» στο στόμα.

Το κτήνος τα θέλει όλα. Θέλει το σώμα μας, θέλει το μυαλό μας, θέλει το χρόνο μας, θέλει τη ζωή μας. Τρέφεται από τον ιδρώτα των ανθρώπων και δεν αρκείται σ' αυτό. Θέλει να ρου-

φήξει και το μυαλό τους. Και ύστερα να μας θάψει. Όχι σε ομαδικούς τάφους, όπως τους εργάτες του Τρίτου κόσμου, αλλά έναν-έναν πολιτισμένα. Να μας θάψει στη λήθη και την απογήτευση. Άλλα δεν θα του περάσει! Όχι όσο αρνούμαστε να ξεχάσουμε τι συμβαίνει. Και να περιμένουμε να τα ξεπληρώσουμε όταν έρθει η κατάλληλη ευκαιρία. Και οι ευκαιρίες δημιουργούνται. Από τους προλετάριους και τις προλετάριες που αρνούνται το ρόλο του μόνιμου θύματος. Που δεν αντικαθίστούν το μυαλό τους με τη ληλεπτική σώου και τα όνειρα τους με τετράθυρα οχήματα και επίπεδες οθόνες. Με το ξεπέρασμα των εργατοπατέρων και των κομμάτων και με την αυτόνομη δράση των ανθρώπων μέσα στην κοινωνία και τέλος με τη συνείδηση της θέσης μας μέσα στην κοινωνία, της ανάγκης για αλληλεγγύη, αντίσταση και αξιοπρέπεια, όσων αγωνίζονται με το όνειρο για ελευθερία. Ετοιμούργούνται οι ευκαιρίες. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να τις αρπάξουμε από τα μαλλιά.

ΑΓΩΝΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

ΑΓΩΝΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Συγκέντρωση
στο
Μουσείο
10.00 π.μ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΑΜΤΑΚΟΣ:

Για την πρωτομαγιά του 1995

ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ δεν έχει την έννοια αυτή που προσπαθούν να δώσουν, λουλούδιών και χαράς οι εκμεταλλευτές της ανθρώπινης μισθωτής εργασίας. Ούτε των αιγαλών μόνο οικονομικών διεκδικήσεων από τους καιροσκόπους ρεφορμιστές των κρατικοποιημένων συνδικαλιστικών οργανώσεων και κομμάτων του αστικού κοινοβουλίου που ωραιοποιούν και συντηρούν το σημειωτό κατεστημένο της άρχουσας τάξης. Το νόημα της πρωτομαγιάς και αυτό που το έκινησαν οι εργαζόμενοι του Σικάγου το 1886 πέρα από τις πρωτοποριές οικονομικές διεκδικήσεις είχε και τους πολιτικούς τους στόχους που στόχευαν στην κατάργηση των δομών και θεσμών της εκμεταλλευτικής κοινωνίας για μια αυτόνομη και αυτοδιαχειρίζομενη κοινωνία των ίδιων των εργαζομένων.

Αυτό υπερασπίζουμε σήμερα και εμείς, έξω από τα αστικά δυτικά και ανατολικά καλούπια των κομματοποιημένων οργανώσεων του σημερινού κατεστημένου. Εμείς δε θέλουμε απλώς να αλλάξουμε αφεντικά από τα μαύρα στα κόκκινα. Θέλουμε μια κοινωνία χωρίς αφέντες και δούλους. Τα σταλινογαλουχημένα ΚΚΕ θέλουν να έχουν αφεντικά, να διώξουν τους αστούς και να γίνουν αυτοί αφεντικά, αλλά καλά αφεντικά, γραφειοκράτες. Το είδαμε στη Ρωσία. Το λέγαν εργατικό κράτος. Με τους εργάτες σφηνωμένους στο γύψο και στη σαλομούρα. Το κράτος είναι κακό εργαλείο καταπίεσης όποιας άρχουσας τάξης και αν είναι. Γι αυτό ζητούμε την κατάργηση του κράτους.

Το κράτος δυτικό ή ανατολικό χτύπησε πάντα τους εργαζομένους όταν αυτοί ενοχλούσαν τη χώνεψη των αφεντάδων και των γραφειοκρατών. Το κρά-

το χτύπησε στο Σικάγο τους απεργούς που ζητούσαν ανθρώπινες συνθήκες και 8ωρη εργασία. Το κράτος σκότωσε τους 12 εργάτες την πρωτομαγιά, 400 τραυματίες στις 9 του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη στην καπνεργατική και στη συνέχεια στην πανθεσσαλονική απεργία. Και καταδίκασε σε πολύχρονες καταδίκες δήθεν τους πρωταγότιους ενώ οι χωροφύλακες και οι αστυνομικοί του Ντάχου πυροβολούσαν στο ψαχνό τους συγκεντρωμένους.

Είναι χιλιάδες τα θύματα του κράτους. Το κράτος των μπολσεβίκων σκότωσε τους κρονστανδιανούς όταν αυτοί συμπαραστάθηκαν στις απεργίες των ρώσων εργατών που ζητούσαν δικαιώματα οικονομικές συνθήκες, των ενιαί

Πρωτομαγιά 95: Μια από τα ίδια ή η αρχή μιας νέας αντεπίθεσης;

Την Τρίτη 2 Μάη σύντροφοι του αυτόνομου και αντιεξουσιαστικού χώρου κάλούν σε πορεία για την οξυνση και την αυτονομία της ταξικής πάλης, στο Περιστέρι, στις 6.00 μ.μ. Επειδή ο κοινωνικός και ταξικός αγώνας συνεχίζεται κάθε ώρα και κάθε στιγμή, ακόμα -και προπάντον- όταν τα κόμματα και τα συνδικάτα έχουν τυλίξει τις σημαίες της πρωτομαγιάς και έχουν πάει σπίτι τους, επειδή το ζήτημα της εργασίας βρίσκεται στον πυρήνα της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και τέλος επειδή η πορεία αυτή προετοιμάστηκε από πολλούς συντρόφους μέσα από ανοιχτές διαδικασίες, κρίναμε απαραίτητο να δημοσιεύσουμε την προκήρυξή τους

Εργαζόμενοι και άνεργοι της Αθήνας, μαθητές και φοιτητές.

Όταν η πρώτη διεθνής ένωση των εργατών καλούσε από το Λονδίνο τους εργάτες όλου το κόσμου το 1864 για την επιβολή της 8ωρης εργασίας, είχε στο σκεπτικό της τήν ανάγκη μιας σκληρής και παρατεταμένης μάχης με τα αφεντικά.

Όταν οι χιλιάδες εργάτες του Σικάγου κατέβαιναν σε άγριες απεργίες την πρωτομαγιά του 1886, και πνίγονταν στο αίμα από τον στρατό και την αστυνομία των καπιταλιστών, ασφαλώς και δεν είχαν στην σκέψη τους απλώς μια στοιχειώδη καλυτέρευση της ζωής τους. Εκείνο που αμφισβήτησαν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους ήταν το ίδιο το καθεστώς της μισθωτής εργασίας, ένα καθεστώς που στο όνομα του κέρδους, καταβροχθίζει τα πάντα. Από κορμιά και σφρίγος μέχρι αξιοπρέπεια και ανθρωπιά. Το αίτημα για οκτώρωη απασχόληση ήταν αίτημα ριζοσπαστικότατο για την εποχή του (επικρατούσε το 14ωρο) και βοήθησε στην συνένωση των εργατών.

Πάντως κανείς από τους παραπάνω αγωνιστές και τα εκατομμύρια των εργατών που συνέχισαν τους κοινωνικούς αγώνες στον κόσμο και στην Ελλάδα, δεν είχε δει ακόμα και στο πιο κακό του όνειρο το σημερινό χάλι, τη σημερινή κατάντια.

Η πρωτομαγιά, αυτό το σύμβολο της αλληλεγγύης, της συναδέλφωσης και της απελευθέρωσης των εργατών από την ταξική σκλαβιά, να κατοχυρώνεται στην κοινωνική συνείδηση σαν "ένα άδειο πουκάμισο" χωρίς νεύρα, σάρκα και οστά. Μια επέτειος μαραγκιασμένη την οποία τα αφεντικά όχι μόνο δεν απαγορεύουν αλλά την έκαναν και επίσημη αργία. Ετσι είναι. Την ιστορία τη γράφουν οι νικητές.

Είναι αλήθεια ότι αυτή τη μακρόχρονη περίοδο σκληρής

πάλης ανάμεσα στους κεφαλαιοκράτες και τους εργαζόμενους ενισχύθηκαν οι πρώτοι. Οι δυνάμεις της κοινωνικής απελευθέρωσης και το ίδιο το εργατικό κίνημα δέχτηκαν ισχυρά πλήγματα, δέθηκαν με χιλιάδες νήματα στο άρμα της εκμετάλλευσης.

Η αξιο-

φοδοτεί την απάθεια και τον ατομικισμό. Και γίνεται καταθλιπτικότερο όταν σκεφτεί κανείς πώς στη μεγάλη συμμαχία αφεντικών και κράτους προστέθηκαν εδώ και δεκαετίες τα ίδια τα συνδικάτα. Αυτό δεν έγινε επειδή κάποιοι συνδικαλιστές ήγετες ήταν κακοί. Ήταν η φυσιολογική κατάληξη μιας πορείας που ξεκίνησε από την κυριαρχία της λογικής ότι δεν είναι οι λαϊκές μάχες που γράφουν την ιστορία αλλά οι ήγετες και οι φωτισμένες πρωτοπορίες. Μάλιστα αυτή η λογική ξεκίνησε από κομμάτι του εργατικού κίνηματος που διακήρυξε πως πάλευε για την κοινωνική απελευθέρωση και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είναι δυο φορές χυδαία και αντεπαναστατική. Αυτή η λογική είναι βαθύτατα αντιδραστική, κάτω από όποιον μανδύα και αν καλύπτεται και σαν τέτοια πρέπει ν' αντιμετωπίζεται.

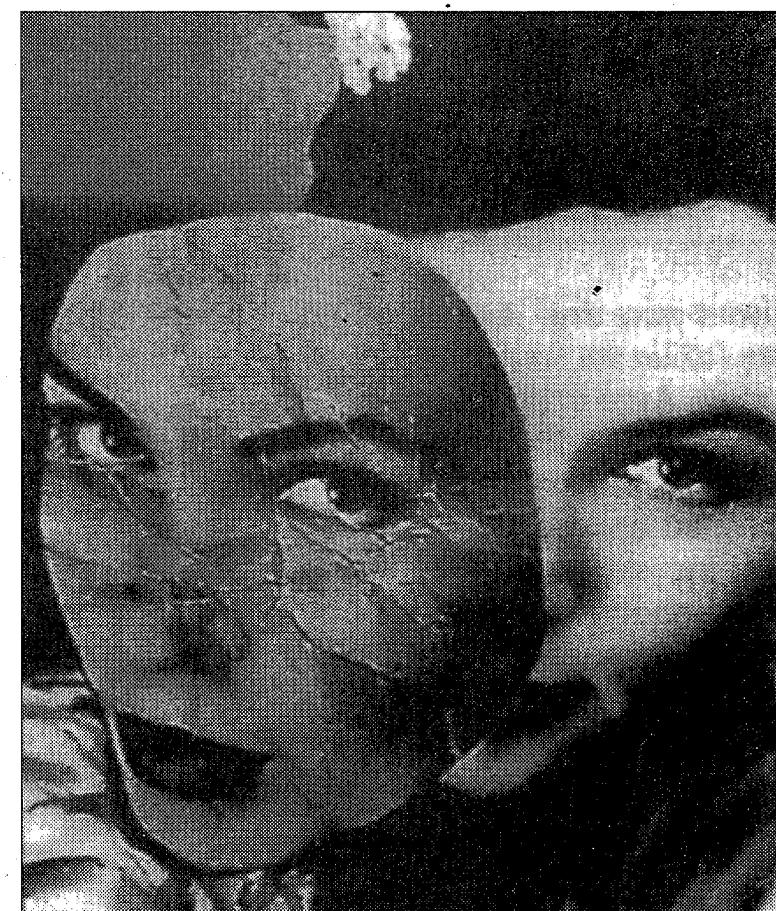
Από τα καταπιεστικά / εκμεταλλευτικά εκτρώματα του "υπαρκτού σοσιαλισμού" - που ξεφύλισαν την έννοια της κοινωνικής απελευθέρωσης - μέχρι και τη δικιά μας ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ των Πρωτόπαππα, Θεωνά, Γιατρά μπορεί κανείς να δει τη σφραγίδα της παραπάνω αντίληψης. Όλα τα παραπάνω συνέτουν την σκοτεινή πλευρά του λόφου.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΡΕΑΛΙΣΤΕΣ, ΓΙΑΤΙ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ

Μπορεί η περιγραφή της κατάστασης να μην είναι τόσο ενθαρρυντική. Να μη συμβάλλει στη δημιουργία κλίματος ενθουσιασμού. Ομως εμείς νομίζουμε πως είναι πιο σημαντικό να λέμε τα πράγματα όπως τα βλέπουμε χωρίς να ωραιοποιούμε καταστάσεις. Ετσι μπορούμε να είμαστε πιο ουσιαστικοί στην ανατρεπτική μας δράση.

Αλλωστε η εποχή μας δε χαρακτηρίζεται μόνο από τη φασιστική έμπνευσης Νέα Τάξη του Μπούς.

Δεν πέρασαν ωύτε δύο χρόνια από τη 1η Γενάρη του '94, που ο ανθός του μεξικανικού λαού, οι Ζαπατίστας κρέμασαν στις κάννες των όπλων τους τις μαυροκόκκινες σημαίες της εξέγερσης, δίνοντας ηχηρό χαστούκι στη νέα τάξη, και στο "τέλος της ιστορίας" του ψευτοφιλόσοφου Φουκουγιάμα. Δε φεύγουν από τη μνήμη μας οι εικόνες των εξεγερμένων μαύρων και λευκών απόκληρων που φλόγισαν τις καρδιές μας μαζί με το Λος Αντζελες. Το ισχυρό κίνημα της ιταλικής αυτονομίας

μας εμπνέει και το πνεύμα του

Μάη του '68 είναι ζωντανό. Οι άγριες απεργίες στη νότια Κορέα μείωσαν τη χιλιομετρική απόσταση καταγραφόμενες στη συνείδηση μας και για να περάσουμε στα δικά μας η απεργία της ΕΑΣ σημάδεψε τους έλληνες εργαζόμενους. Υπάρχουν υπόγεια ρεύματα αμφισβήτησης που μπορούν και πρέπει να συνενωθούν για να γίνουν ποταμός.

Εργαζόμενοι

Τοποθετούμε και εμείς τον εαυτό μας στο κομμάτι των κοινωνικών δυνάμεων που εχθρεύονται τον καπιταλισμό και την κάθε είδους καταπίεση. Πιστεύουμε ότι ένα κίνημα κοινωνικής απελευθέρωσης πρέπει να έχει και στον τρόπο που συγκροτείται και στον τρόπο που δρα και σ' αυτά που προπαγανδίζει, τα στοιχεία της κοινωνίας που θέλει να οικοδομήσει. Πιστεύουμε στις αξίες της αύτοοργάνωσης των εργαζομένων, στη χειραφέτηση απέναντι σε κάθε εξουσία και στην αλληλεγγύη χωρίς σύνορα, μεταξύ των καταπιεσμένων.. Πιστεύουμε σε ένα νέο εργατικό κίνημα που θα χαρακτηρίζεται και από μία νέα κουλτούρα, αναφορικά με την πραγματική ιστοιμία ανάμεσα στα δύο φύλα, θα πολεμά την εμπορευματοποίηση στην τέχνη, και την πλύση εγκεφάλου των ΜΜΕ. Ενα κίνημα που θα έχει σημασία του το διεθνισμό (μετανάστες).

- Κατώτερο μισθό 150 χιλιάδες δραχμές το μήνα.

- Ιστη αμοιβή για τις γυναίκες και τους σπουδαστές.

- Ισες αμοιβές και δικαιώματα στους ζένους; εργάτες.

- Απόκρουση της εντατικοποίησης. Απόρριψη της σύνδεσης μισθού - παραγωγικότητας, γιατί είμαστε άνθρωποι και συνάδελφοι και όχι μηχανές και ανταγωνιστές

Εργαζόμενοι - Ανεργοί

Προσπαθώντας να ξανακαλύψουμε την εργατική πρωτομαγιά, ενώνοντας τις διαδρομές του παρελθόντος με τα αγωνιστικά σκηνήματα του παρόντος.

Θέλουμε να κάνουμε την αρχή μας συζήτησης και δράσης για ένα αυτόνομο εργατικό κίνημα που θα έχει σκοπό του όχι τη διαπραγμάτευση καλύτερων συνθηκών σκλαβιάς αλλά το ίδιο το μεγαλείο της κοινωνικής απελευθέρωσης.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ στην ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ (Δημαρχείο) την ΤΡΙΤΗ 2 ΜΑΗ στις 6μ.μ

Να είμαστε όλοι εκεί.

Μπορεί βασανιστικά, αργά αλλά σταθερά να συμβάλουμε γι' αυτό το σκοπό

Η εξουσία των ψυχιατρείων

Από τον 19ο αιώνα, όταν οργανώθηκαν τα πρώτα άσυλα από τους Pinel - Tuke έως σήμερα λίγα πράγματα έχουν αλλάξει. Παρά την ανάπτυξη της φαρμακευτικής, της ιατρικής και της ψυχιατρικής, άσυλα όπως της Λέρου και της Αγιάσου στη Μυτιλήνη υπάρχουν για να αποδεικνύουν ότι στην πραγματικότητα ψυχιατρική και εξουσία βαδίζουν χέρι χέρι. Οι ψυχίατροι την εποχή της οργάνωσης των πρώτων ασύλων τη μνημονεύουν σαν την εποχή της απελευθέρωσης των φρενοβλαβών. Κάθε άλλο όμως παρά έτσι είναι τα πράγματα. Μπορεί οι φρενοβλαβείς να απελευθερώθηκαν από τις αλυσίδες τους αλλά δεσμεύτηκαν με πιο γερές, αυτές της ψυχιατρικής.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΣΥΛΑ και οι πρώτες ιατρικές θεραπευτικές μέθοδοι ήταν αυτές των Pinel και Tuke, μέθοδοι πάνω στις οποίες στηρίζεται και η σύγχρονη ψυχιατρική και αποτελούν τα πρότυπα δομής και λειτουργίας των σύγχρονων ψυχιατρικών κλινικών. Η θεραπεία του Tuke βασιζόταν στην αρχή ότι ακόμα και μέσα στην πάθηση υπάρχει ένας πυρήνας λογικής που παραμένει απρόσβλητος από την αρρώστια και που μέσω μιας θρησκευτικής αγωγής (ο Tuke ήταν κουάκερος) θα επιβληθεί και θα χαλιναγγήσει εξωτερικά την τρέλα, δεθα τη θεραπεύσει. Η θεραπευτική αγωγή συνίστατο κυρίως σε ένα φυσικό καταναγκασμό με τη χρήση απειλών τιμωρίας μέσα (δέσιμο με αλυσίδες, ξυλοδαρμούς). "Κάθε εκδήλωση της τρέλας ήταν συνδεδεμένη με μια ποινή".

Χρησιμοποιώντας δηλαδή τον πυρήνα της λογικής που παρέμενε απρόσβλητος από την τρέλα δημιούργησαν ένα τιμωρητικό σύστημα ως μέσο θεραπείας που βασιζόταν κύρια στα αισθήματα ενοχής του (ίδιου του αρρώστου για την πάθηση του. Κάθε άρρωστος ήταν ύπο αδιάκοπη παρακολούθηση. Ετσι ενώ παλαιότερα υπήρχε μια μόνο στιγμή κρίσης που διαχώριζε τους τρελούς από την κοινωνία, στο άσυλο του Tuke η κρίση ήταν συνεχής, καθώς και οι κυρώσεις. Κάθε κίνηση του έγκλειστου που ήταν έξω από μια νόρμα συμπεριφοράς ήταν άξια τιμωρίας. Η σχέση αυτή προφανώς μη αμοιβαίνει, αφού ο άρρωστος δεν είχε το δικαίωμα ελέγχου των άλλων, έθεσε τη βασική αρχή της ψυχανάλυσης ως θεραπευτικού μέσου, τη μη αμοιβαίνοτη. Η συζήτηση μεταξύ ψυχαναλυτή και θεραπευτικού είναι στην ουσία μονόλογος και όχι διάλογος. Απολογία τελικά και όχι συζήτηση. Ο ελέγχων ρωτά και ο ελεγχόμενος απαντά.

Συγχρόνως μέσα από αυτή την αντιμετώπιση της τρέλας προέκυψε και μια άλλη εξέλιξη: ενώ μέχρι το σημείο εκείνο η τρέλα ήταν ύπο την εξουσία μιας αφηρημένης αρχής, της ποινικής δικαιοσύνης, τέθηκε ύπο την εξουσία ελεγκτών - επιβλεπόντων, ειδικών στην αντιμετώπιση της.

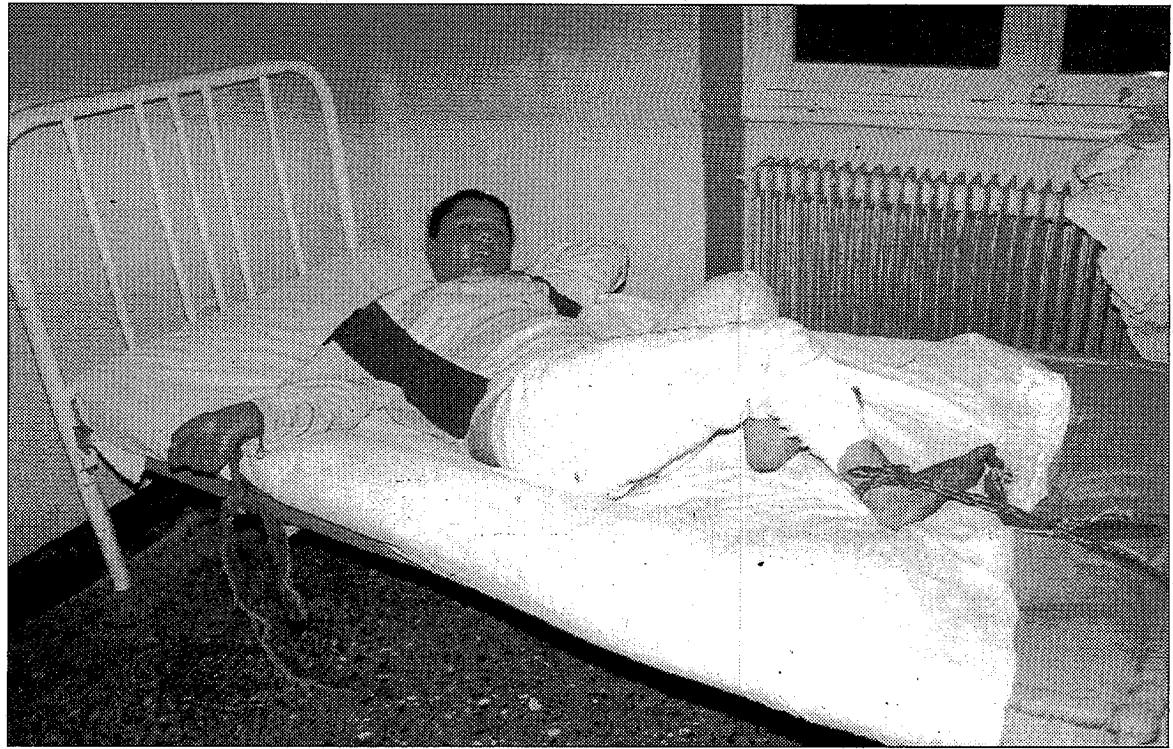
Η μέθοδος του Pinel δε διέφερε βασικά από αυτή του Tuke εκτός από το ότι απομακρύνθηκε από τη θρησκευτική αγωγή θεωρώντας

μπτο ήθος και με ικανότητα επιβολής: "Πρέπει να εμπνέει το σεβασμό και την υπακοή. Πρέπει να χρησιμεύει ως πρότυπο τόσο για τη μόρφωση όσο και για το ήθος του. Πρέπει να διαθέτει οξυδέρκεια για τη διάγνωση της αντικανονικής συμπεριφοράς και ικανότητα να της επιβληθεί". Η διάγνωση αυτή της αντικανονικής συμπεριφοράς και ο στιγματισμός του αισθενή στη συνέχεια είναι κάτι για το οπίο ο ψυχίατρος ήταν τότε και είναι και σήμερα ευθύς εξαρχής σίγουρος αφού έτσι του εκμυστηρεύθηκε το περιβάλλον του αισθενή. Ήταν και είναι ο πυρήνας και το θεμέλιο της ψυχιατρικής και επιτυγχανόταν και επιτυγχάνεται μέσα από την παρατήρηση των ανθρώπων ωσάν να ήταν αντικείμενα. Ο Κίρκεγκορ έλεγε ότι η συνείδηση δεν είναι κάτι που μπορεί να εξεταστεί με τη μικροσκοπική παρατήρηση δηλαδή αυτό ακριβώς που έκανε και κάνει η ψυχιατρική εμφανώς επηρεασμένη από το θετικισμό⁵. Εφαρμόζεται δηλαδή ένα μεθοδολογικό πρότυπο που αρμόζει στην οργανική παθολογία και όχι σε ενδογενείς παθήσεις (κατάθλιψη, μανία, σχιζοφρένεια). Η διάγνωση των παθήσεων αυτών είναι δυ-

γίας. Συνίσταται κυρίως στο ν' αποδεχτεί ο αισθενής το γιατρό ως ελεγκτή - κριτή του και συγχρόνως ν' αποδεχτεί το ρόλο του ως αντικείμενο στο οποίο ανιχνεύονται αιτία και αποτελέσματα των παραπτωμάτων του. Δηλαδή ουσιαστικά η θεραπεία στοχεύει στο να καμφθεί η αντίσταση του αισθενούς και να αποδεχτεί μια μη αμοιβαίνα σχέση μέσα στην οποία λειτουργεί ως μη άνθρωπος ως αντικείμενο που δε βιώνει αλλά υπάρχει και πρέπει να αλλαχθεί με βάση κάποιους γενικά αποδεκτούς κανόνες⁶ και μια προκρούστεια διαδικασία. Από την στιγμή που διαγνωστεί στον αισθενή η ανυπακοή σ' αυτούς τους γενικά αποδεκτούς κανόνες ξεκινάει μια διαδικασία που αρχίζει με τον στιγματισμό του, συνεχίζεται με την κηδεμόνευση του από την οικογένεια του και το ιατρικό status και με την αφαίρεση της περιουσίας του και την απώλεια της ελευθερίας βούλησης του. Το και νομικό αυτό καθεστώς συνήθως συνεχίζεται διά βίου καθώς ο στιγματισμός είναι τόσο βαθύς ώστε είτε ο ίδιος ο αισθενής αδυνατεί να ακολουθήσει τη ροή της κοινωνικής ζωής εξαιτίας των τραυματικών του εμπειριών είτε το συγγενικό του

Σημειώσεις:

- 1- Μ. Φουκώ : Ιστορία της τρέλας
- 2- Μ. Φουκώ : ο.π.
- 3- Ας μην ξεχνάμε, ότι έγκλειστοι ήταν οι "άσωτοι"; οι "ανήθικοι", οι παράλογοι, οι θιασώτες του παραλόγου - ομοφυλόφιλοι έρωτα, οι ζητιάνοι, οι άεργοι, οι άνεργοι. Αυτοί που με λίγα λόγια δεν ενστερνίζονταν την ηθική της εργασίας ή δεν μπορούσαν να την ενστερνίσουν. Τα πρώτα, πάντως, θύματα ήταν οι ανίκανοι να εργαστούν. Το κριτήριο της ανικανότητας προς εργασία και σήμερα ακόμα είναι σημαντικό για το στιγματισμό κάποιου ως "αισθενούς". Η κοινωνία της κατανάλωσης δεν ανέχεται στους κόλπους της αυτούς που δεν προσαρμόζονται στο δίπολο παραγωγή - κατανάλωση. Ο ικανός προς εργασία αισθενής θεωρείται αποθεραπευμένος. Η εργασιοθεραπεία εξάλλου ήταν και είναι βασική μέθοδος θεραπείας.
- 4- Εξαιτίας της αντιλήψης ότι αιτία των διανοητικών παθήσεων είναι οι βλαβερές αναθυμιάσεις του ανθρώπινου σώματος και του συμπτωματικού γενονότος της επιδημίας μολυσματικών αισθενειών που πιθανά ξεκίνησαν από άσυλα. Ετσι εκτοπίστηκαν τα άσυλα έξω από τις πόλεις, για την προστασία του πληθυσμού τόσο από τις μολυσματικές ασθενειές όσο και από την ηθική μόλυνση που εξεπειπταν. Αυτοί είναι οι πραγματικοί λόγοι και όχι άλλοι που σχετίζονται δήθεν με την καθαρότητα του αέρα

Από το άσυλο της Αγιάσου - Μυτιλήνης. Άλυσίδες όχι μόνο για τα χέρια και τα πόδια, αλλά και για την ψυχή

νατή μόνο χάρη στην συμπτωματολογία τους αφού ακριβώς έχαιτίας του χαρακτήρα τους ως τιμωρίας μόνες δεν είναι δυνατός ο προσδιορισμός των αιτιών τους. Ειδικά για τη σχιζοφρένεια, τη σοβαρότερη από αυτές έχει ειπωθεί⁸ ότι είναι ότι δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως μανία ή κατάθλιψη. Δεδομένου μάλιστα το ότι ως συμπτώματα της μανίας έχουν εντοπιστεί το κέφι, η χαρά, ο ενθουσιασμός⁷ γίνεται φανερό ότι δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι κάπου 10% των ελλήνων έχουν κατά καιρούς χαρακτηριστεί ως ψυχωτικοί από τους έλληνες ψυχίατρους και έχουν κάνει χρήση ψυχοφαρμάκων.

Οσον αφορά την καταστολή των ενδογενών παθήσεων από τα πρώτα χρόνια της ψυχιατρικής δεν έχουν προχωρήσει⁸. Σιγά σιγά και για τη θεραπεία μολυσματικών αισθενιών, ως φύλακες προσελήφθησαν γιατροί, πολίτες με κατά τεκμήριο αίτηση

περιβάλλον τη δυσπροσαρμοστικότητα του την ερμηνεύει και πάλι ως δείγμα ανυπακοής με αποτέλεσμα την αναβίωση της ίδιας διαδικασίας που ουσιαστικά δεν έχει ίσως καν πάνει αφού ο έλεγχος, "το βλέμμα που εξετάζει", είναι συνεχής. Τελείωνοντας να προσθέσουμε ότι σύμφωνα με τους Κούπερ και Λανγκ ο τρελός δεν είναι άρρωστος. Βιώνει απλώς τον κόσμο από διαφορετική σκοπιά. Ζεί σ' ένα εσωτερικό κόσμο, διαφορετικό από τον εξωτερικό που βιώνουμε οι υπόλοιποι, που κυριαρχείται από θεούς και δαίμονες. Ενας οδηγός θα μπορούσε αφού τον ξεναγήσει σ' αυτό τον κόσμο να τον επαναφέρει, να το βοηθήσει να βρει το δρόμο του. Ας μην ξεχνάμε ότι οι άνθρωποι παλαιότερα εφοδιασμένοι με τη γνώση ότι θα επιστρέψουν εκεί από όπου ξεκίνησαν το επιχειρούσαν με τη θέληση τους αυτό ταξίδι.

της εξοχής...

5- ...είναι η διατύπωση γενικών προτάσεων που περιγράφουν τη σχέση αιτιών και αποτελέσμάτων δηλαδή νόμων... Η εξήγηση του συγκεκριμένου συμβάντος έγκειται στο να δειχτεί ότι το συμβάν αυτό θα επερχόταν οπωσδήποτε λόγω της συνδρομής ορισμένων προγενεύστερων ή σύγχρονων του περιστατικών και της ισχύος γενικών νόμων που τα συνδέουν με το εξηγούμενο συμβάν σε σχέση αιτιών και αποτελέσματος (Μεθοδολογία του Δικαίου : Σούρλας σελ. 40).

6- Kurt Schneider : Κλινική ψυχοπαθολογία

7- Φωτάκης Δικαστική Ψυχολογία - Ψ

Πρωτομαγιά '95: Ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1994 η Workers Solidarity Alliance (WSA), το αμερικανικό τμήμα της Αναρχοσυνδικαλιστικής Διεθνούς (AIT), πρότεινε η Πρωτομαγιά του 1995 να οριστεί ημέρα διεθνούς δράσης ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Η πρόταση της WSA στόχευε στην επανάκτηση του επανα-

στατικού περιεχομένου της Πρωτομαγιάς, στην κατάδειξη των νέων μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου- παγκόσμιων σχέσεων κυριαρχίας και στην ανάπτυξη επαφών και συντονισμότης δράσης των επαναστατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων της εργατικής τάξης διαφόρων χωρών. Προς αυτή την κατεύθυνση οργανώνονται εκδηλώσεις στις χώρες που υπάρχουν τμήματα της Αναρχο- συνδικαλιστικής Διεθνούς, όπως στην Αυστραλία (ASF) στο Βέλγιο (CNT/NCA), στη Βολιβία (COB), στη Βραζιλία (COB),

στη Γαλλία (CNT), στη Γερμανία (FAU), στη Δανία (ASO), στην Ελβετία (A/AIT), στην Ιαπωνία (RRU), στην Ισπανία (CNT), στην Ιταλία (USI), στη Μεγάλη Βρετανία (WS), στη Μογγολία (MNH), στη Νορβηγία (NSF) και στη Φλανδρία (SAL). Στην πρόταση της WSA απάντησαν θετικά και οργανώσεις που δεν είναι μέλη της Αναρχο- συνδικαλιστικής Διεθνούς. Αναλυτικά, εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν και στο

Μπαγκλαντές από την Εθνική Ομοσπονδία Εργατών Ιματισμού (NGWF), στην Ινδία από την «Εργατική Βιβλιοθήκη» (Majdoor Lib, Faridbad), στη Νιγηρία από την αναρχική εργατική ένωση Awareness League, στη Βουλγαρία από την αναρχική ομοσπονδία FAB και την ομοσπονδία αναρχικής νεολαίας FAM και στη Σουηδία από την αναρχο- συνδικαλιστική ομοσπονδία SAC. Κινητοποιήσεις οργανώνονται από αναρχικές ομάδες και στην Κροατία, τη Τσεχία και την Πορτογαλία. Τέλος πρόταση για κινητοποίησεις ενάντια στο ΔΝΤ και την

Παγκόσμια Τράπεζα, ανάλογη με την πρόταση της WSA κατατέθηκε και έγινε δεκτή στο διεθνές συνδικαλιστικό συνέδριο της Κατμαντού (του οποίου αναλυτική παρουσίαση έγινε στο τέταρτο φύλλο του «ΑΛΦΑ»). Έτσι εργατικές κινητοποιήσεις ενάντια στις νέες διεθνοποιημένες σχέσεις κυριαρχίας θα πραγματοποιηθούν και στη Νέα Ζηλανδία, τη Νότια Κορέα, τη Μαλαισία, το Νεπάλ, το Πακιστάν, τις Φιλιππίνες, τη Σρι Λάνκα και την Ταϊβάν. Μια ελπιδοφόρα αφετηρία ενός νέου διεθνούς επαναστατικού συνδικαλισμού!

Κάλεσμα για μια δική μας Πρωτομαγιά

ΣΗΜΕΡΑ είναι πιά φανερό ότι βασικός στόχος του ψυχρού πολέμου ήταν να εμποδίσει την ένωση των κινημάτων και των ταξικών οργανώσεων του "Πρώτου Κόσμου", της Ανατολής και του "Τρίτου Κόσμου". Συμμαχίες αυτού του είδους θα απειλούσαν σοβαρά την ύπαρξη κάθε εξουσιαστικού σχηματισμού, είτε αυτός διοικούνταν από το κράτος ή από το κεφάλαιο, είτε ονομαζόταν σοσιαλιστικός, είτε καπιταλιστικός. Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου ήρθε σαν αποτέλεσμα, σε ένα βαθμό, της άρνησης αποδοχής αυτού του δικασμού από τους λαούς του πλανήτη. Το τέλος, όμως, της ψυχρής μορφής της κυριαρχίας οδήγησε ολόκληρο τον πλανήτη στην τυραννία ενός ολόκληρου σύστηματος εκμετάλλευσης που το διαχειρίζονταν τα διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα και το στήριζε η στρατιωτική βία των Η.Π.Α., και του Ο.Η.Ε και τελικά όλων των κυβερνήσεων του κόσμου. Αυτός οι οργανισμοί συ-

γροτήθηκαν συνειδητά για να εγκαθιδρύσουν την καπιταλιστική διεθνή το 1944 στις Η.Π.Α, στην συνδιάσκεψη στο Bretton Woods. Οι κομμουνιστικές και εθνικιστικές γραφειοκρατίες του Τρίτου Κόσμου σταδιακά έγιναν δραστήριοι συνεργάτες του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, χρησιμοποιώντας το εξωτερικό χρέος για να πειθαρχήσουν την εργατική τάξη στο εσωτερικό των χωρών τους. Αυτή τη χρονιά το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα γιορτάζουν αλαζονικά την 50η επέτειο της δημιουργίας της.

Τα μέλη του "Ούτε Ανατολή Ούτε Δύση" (*Neither East Nor West New York) και της Συμμαχίας Εργατικής Αλληλεγγύης (Workers Solidarity Alliance/New York-New Jersey) σας καλούμε για μια συλλογική οργάνωση δραστηριοποιημένες σ' αυτόν τον τομέα, αλλά εμείς ελπίζουμε ότι οι παγκόσμια συντονισμένες δραστηριότητες θα βοηθήσουν να επεκτείνουμε αυτή την απολύτωτα απαραίτητη διεθνή συμμαχία ενάντια σ' αυτούς τους οργανισμών που καταστρέφουν τους λαούς, της κοινωνίες, τις κουλτούρες και το περιβάλλον σ' όλες τις πλευρές του πλανήτη.

Επιλέξαμε αυτή τη μέρα για έναν ακόμη λόγο, εκαπίας της παλαιότερης παράδοσης της Πρωτομαγιάς σαν εορτασμό του ετήσιου ξυπνήματος της γης την άνοιξη. Θέλουμε να απαλλάξουμε τον πλανήτη μας απ' αυτούς βέβητους σφετεριστές της γης που μας εκμεταλλεύονται και μας καταπίεζουν. Θέλουμε να καταδείξουμε το ρόλο του ΔΝΤ και της παγκόσμιας τράπεζας στους πολίτες των ΗΠΑ και των άλλων δυτικών χωρών που αγνοούν τις επιπτώσεις αυτών των οργανισμών ακόμη και στην ίδια τους τη χώρα. Η πολιτική του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας δεν προκαλεί φτώχεια και αθλιότητα μόνο στις χώρες του Τρίτου Κόσμου και της Ανατολής, αλλά και σε τμήματα του πληθυσμού των χωρών της Δύσης. Ανεργία, έλλειψη στέγης, εγκατάλειψη της καλλιεργήσιμης γης, περικοπές στην εκπαίδευση και τον κοινωνικό προγραμματισμό, εξαφάνιση της τοπικής βιοτεχνικής παραγωγής, καταστροφή της γειτονιάς και των κοινωνικών σχέσεων, καταστολή της πολιτικής του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Ελπίζουμε ότι αυτή η παγκόσμια μέρα δράσης

α - περγία

για το ωράριο, στο Σικάγο, το 1886) που έχει χάσει το νόημά της σαν αποτέλεσμα των στρατιωτικών παρελάσεων στο κομμουνιστικό μπλόκ, των ανούσιων πορειών της αριστεράς στην Ευρώπη και σε χώρες του Τρίτου Κόσμου, καθώς και του εργατισμού της "Ημέρας του Νόμου" στις ΗΠΑ. Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, είναι απαραίτητο να δράσουμε όλοι μαζί, ανεξάρτητα προς κρατικά σύνορα. Οι ομάδες που έχουν λάβει αυτήν την πρόσκληση είναι ήδη δραστηριοποιημένες σ' αυτόν τον τομέα, αλλά εμείς ελπίζουμε ότι οι παγκόσμια συντονισμένες δραστηριότητες θα βοηθήσουν να επεκτείνουμε αυτή την απολύτωτα απαραίτητη διεθνή συμμαχία ενάντια σ' αυτούς τους οργανισμών που καταστρέφουν τους λαούς, της κοινωνίες, τις κουλτούρες και το περιβάλλον σ' όλες τις πλευρές του πλανήτη.

Επιλέξαμε αυτή τη μέρα για έναν ακόμη λόγο, εκαπίας της παλαιότερης παράδοσης της Πρωτομαγιάς σαν εορτασμό του ετήσιου ξυπνήματος της γης την άνοιξη. Θέλουμε να απαλλάξουμε τον πλανήτη μας απ' αυτούς βέβητους σφετεριστές της γης που μας εκμεταλλεύονται και μας καταπίεζουν. Θέλουμε να καταδείξουμε το ρόλο του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας στους πολίτες των ΗΠΑ και των άλλων δυτικών χωρών που αγνοούν τις επιπτώσεις αυτών των οργανισμών ακόμη και στην ίδια τους τη χώρα. Η πολιτική του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας δεν προκαλεί φτώχεια και αθλιότητα μόνο στις χώρες του Τρίτου Κόσμου και της Ανατολής, αλλά και σε τμήματα του πληθυσμού των χωρών της Δύσης. Ανεργία, έλλειψη στέγης, εγκατάλειψη της καλλιεργήσιμης γης, περικοπές στην εκπαίδευση και τον κοινωνικό προγραμματισμό, εξαφάνιση της τοπικής βιοτεχνικής παραγωγής, καταστροφή της γειτονιάς και των κοινωνικών σχέσεων, καταστολή της πολιτικής του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Ελπίζουμε ότι αυτή η παγκόσμια μέρα δράσης

θα βοηθήσει να σχηματιστούν αυτόνομα δίκια επαφής ανάμεσα σε ανθρώπους από κάθε μεριά του πλανήτη. Τέτοιες επαφές ήταν μέχρι πρόσφατα περιορισμένες και προβληματικές εξαιτίας του παγκόσμιου διχασμού του Ψυχρού Πολέμου και εκφραστών του σε κάθε χώρα.

Σχεδόν κάθε χώρα του πλανήτη, είτε καπιταλιστική, είτε "κομμουνιστική", έχει υποστεί τις συνέπειες των "προγραμμάτων δομικής αναδιάρθρωσης", της "κρίσης του εξωτερικού χρέους" και των αναπτυξιακών σχεδίων" του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη έχει αρχίσει να εκφράζεται το μήσος ενάντια στους τεχνοκράτες και την πολιτική τους. Διαδλώτες και εξεγέρσεις ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα σε δεκάδες χώρες, από τη Ρωσία και το Μεξικό, από τη Μελανησία ως τη Δυτική Οχθη, από το Λάγος στο Βερολίνο. Η ώρα για τη συλλογική δράση έχει φτάσει.

Σχεδόν όλες οι κυβερνήσεις έχουν αναπτύξει τις κρατιστικές λύσεις του παρελθόντος και έχουν ήδη υποταχθεί ή συνεργαστεί με το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα επιβάλλοντας λιτότητα και καταστολή. Μόνο ένα νέο παγκόσμιο κίνημα μπορεί να μας απαλλάξει από την υπερέθνικη κυβέρνηση, να ελευθερώσει τις ζωές μας από τον αυταρχισμό και την εκμετάλλευση που τώρα μας παρουσιάζονται με τα ονόματα "δομική αναδιάρθρωση", "ιδιωτικοποίησης", "φιλελευθερισμός", "ελεύθερη αγορά", "παγκόσμια οικονομία", "προϋπολογισμός λιτότητας", "δημοκρατία". Επιτέλους να δούμε τα πράγματα κατάματα.

6. Θα θέλαμε αναφορές και φωτογραφικό υλικό από τις εκδηλώσεις που θα πραγματοποιηθούν, ώστε να υπάρχει μια κ

Για τον Αναρχοσυνδικαλισμό στη Γερμανία

Το κείμενο που ακολουθεί προέρχεται από την F.A.U. (Freie Arbeiter Union), την γερμανική αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία.

ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ Εχει τις ρίζες του στη Γερμανία από τις αρχές του εργατικού κινήματος. Από τους λοκαλιστές στους συνδικαλιστές φτάσαμε στον αναρχοσυνδικαλισμό, με κύρια οργάνωση μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, την "Ελεύθερη Ενωση Εργατών Γερμανίας" (FAUD). Αυτή η οργάνωση απαγρεύτηκε το 1933 και τα επόμενα χρόνια μέλη της φυλακίστηκαν ή δολοφονήθηκαν. Το 1977 ξαναδρύθηκε.

Στόχος του αναρχοσυνδικαλισμού είναι μια χωρίς εξουσία, χωρίς εκμετάλλευση και στηριγμένη στην αυτοοργάνωση κοινωνία.

Μία τέτοια κοινωνία δε γίνεται από μόνη της και ούτε σε ένα αόριστο μέλλον. Η πραγματοποίηση της αρχίζει εδώ, τώρα και (κυρίως) από μας.

Η αμφισβήτηση και η καταστροφή των μηχανισμών της εξουσίας και της εκμετάλλευσης είναι το ένα στοιχείο στην πορεία της κοινωνικής επανάστασης. Το άλλο, είναι η δημιουργία των προϋποθέσεων για

τη γέννηση μιας κοινωνίας χωρίς εξουσία και εκμετάλλευση.

Η σημαντικότερη συνεισφορά που πρέπει να δώσουμε εμείς είναι να ενθαρρύνουμε τον εαυτό μας και άλλους ανθρώπους κάθε φορά στην αυτοδιάθεση και την αλληλεγγύη μέσα από την δράση. Η εμπειρία, που έχουμε σ' αυτό, μας διδάσκει ότι η άμεση δημοκρατία και η χωρίς εξουσία επικοινωνία μαθαίνεται δύσκολα και πρέπει συνέχεια να εξελίσσεται. Αυτό ισχύει και για τη σχέση ανάμεσα στα δύο φύλα, που πολλές φορές καθορίζεται από εξουσιαστικές σχέσεις.

Η ανάλυση και η κατάργηση των πατριαρχικών προτύπων και σχέσεων, είναι ένα σημαντικό μέρος της επιμόνιας μας για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας και του κράτους.

Ενάντια στο υπάρχον κυρίαρχο καθεστώς, που μας αλλοτριώνει καθημερινά, προτείνουμε άμεσα δημοκρατικά σχήματα οργάνωσης. Αυτό σημαίνει να προσπαθήσουμε να δώσουμε στις συλλογικότερες μας, από σημερινά και ολας, το σχήμα που επιθυμούμε σε μια απελευθερωμένη κοινωνία. Και δεν είναι μόνο αυτό: Προσπαθούμε να αλλάξουμε τις μέχρι τώρα μορφές επικοινωνίας και αξιών έτσι που να συντελέσουν να πλησιάσουμε τον στόχο μας για μια ζωή βασισμένη

στην αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη. Εδώ ο γρηγορότερος δρόμος δεν είναι και ο πιο σωστός. Διαδικασίες αποφάσεων με τη συμμετοχή όλων των ενδιαφερόμενων, πολλές φορές είναι κουραστικές και χρονοβόρες, στο τέλος όμως πολύ πιο ουσιαστικές από το αν οι αποφάσεις πάρονταν από ψηλά.

Από την εμπειρία μας καταλαβαίνουμε, ότι οι οικονομικές σχέσεις είναι κεντρικής σημασίας για την ατομική και κοινωνική ζωή.

Η μάχη ενάντια στην μισθωτή εργασία, που μπορεί όμως να συμπεριλαμβάνει το αίτημα του υψηλότερου μισθού, είναι κύριος στόχος του αναρχοσυνδικαλισμού. Εκεί χτυπάεται ο καπιταλισμός στις ρίζες του. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι οι άλλες σχέ-

σεις ζωής έχουν από τη μισθωτή εργασία είναι ασήμαντες. Αντιθέτως: η μάχη ενάντια στην μισθωτή εργασία και το κράτος μπορεί να είναι επιτυχείς, μόνο όταν από τα άτομα ισθητηθούν σε όλους τους τομείς, ελευθεριακά, μη-κυριαρχικά σχήματα και συνειδήσεις. Για να είναι η ζωή ωραία, πρέπει να είναι πλήρης. Για να είναι επιτυχής η διαδικασία της κοινωνικής επανάστασης, πρέπει να συμπεριλαμβάνει όλους τους τομείς της ζωής.

Οι πιο πολλοί από μας μεγάλο μέρος της ζωής τους το περνούν σε επιχειρήσεις και εργοστάσια. Η προετοιμασία για τη μισθωτή εργασία και ή διαίτη μισθωτή εργασία, στιγμάτιζει και καταστρέφει τη ζωή μας. Σαν εργάτες-τριες βλέπουμε

χωρίς προοπτική το να μετατρέψουμε τα συνδικάτα σε κοινωνικο-παναστατικές οργανώσεις. Γι' αυτό κεντρικό βάρος της δουλειάς μας είναι η δημιουργία δικών μας σχημάτων μέσα στους κλάδους και τα εργοστάσια.

Οργανωτική βάση της δουλειάς μας μέσα στους χώρους εργασίας είναι η δημιουργία αμεσοδημοκρατικών ομάδων. Στόχος μας είναι η γενική συνέλευση να γίνει το κυρίαρχο όργανο αποφάσεων. Οι ομάδες κατά κλάδο είναι το πρώτο βήμα για τη δημιουργία ενός αμεσοδημοκρατικού, δηλαδή, αναρχο-συνδικαλιστικού συνδικάτου. Όλοι οι άνθρωποι που θέλουν να προχωρήσουμε μαζί σ' αυτό το δρόμο, μας είναι καλοδεχούμενοι.

Νότιος Αφρική: Λευκό αφεντικό, μαύρο αφεντικό...

ΣΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΗΜΕΡΕΣ συμπληρώνεται ένας χρόνος από τότε (2/5/94) που ο Νέλσων Μαντέλα ανέλαβε επίσημα την προεδρία της Νότιας Αφρικής. Η Γουίνι Μαντέλα πρόσφατα επανέκαμψε στα κυβερνητικά πόστα αφού κατάφερε νά "ξεπερδέψει" με τις υποθέσεις οικονομικών σκανδάλων και πολιτικών διοικονόμων που σχετίζόταν

ενώ σαν αντάλλαγμα, ο Νέλσων μπόρεσε να αποδεσμευθεί χωρίς περαιτέρω επιπλοκές από το πρώντο έτερον ήμισυ και "ίνδαλμα" των μαύρων, για ν' απολύτως ανενόχλητος τον ερώτα του με την 24 χρονη "θαυμάστρια" του. Μια επιστολή από ομάδα αναρχικών σύντροφων από την N.A. καταγράφει χαρακτηριστικά γεγονότα που δείχνουν ξεκάθαρα πώς μεθοδεύεται το σκαρφάλωμα της νέας, μαύρης νομενκλατούρας στο σέβροκο των κολασμένων της N.A.

Το 1991 ιδρύθηκε η εταιρεία Thebe Investments με στόχο, όπως δηλώθηκε, να "βοηθήσει στην υλοποίηση του αφρικανικού ονείρου". Τα κεφάλαια για την εταιρεία διατέθηκαν από το Νέλσων και το ηγετικό στέλεχος του Εθνικού Αφρικανικού Κογκρέσου (CNA) Ουόλτερ Σισούλου. Ενώ πλησίαζαν οι ολυμπιακοί του 1992, όπου μετά από καιρό θα συμμετείχαν αθλητές από την N.A., συνέβησαν οι σφαγές των μαύρων στο Βοϊράτον. Σαν συνέπεια, άρχισε να συζητείται ο αποκλεισμός της N.A. ενώ το E.A.K. πρότεινε το μπούκοτάς της N.A.φρικανικής συμμετοχής. Οταν όμως μια εταιρεία με τίτλο Movement Marketing Enterprises απόκτησε τα αποκλειστικά δικτύων της N.A. το Κογκρέσο άλλαξε γνώμη και άρχισε να μιλάει για επίδειξη ανωτερότητας και "κατανόηση". Συμπτωματικά η εταιρεία M.M. είναι

ιδιοκτησία της Thebe Ιη... Η παιδεία και το βιβλίο ειδικότερα ποτέ δεν ήταν ένας τομέας άξιος λόγου για τις νοτιοαφρικανικές κυβερνήσεις, ωστόσο το εμπόριο βιβλίων μπεστ σελλερ έχει μεγάλο τίζο. Ετοι η T.I. αγόρασε το 20% του εκδοτικού οίκου Mac Millan Boleswa, μια κίνηση που αποφέρει κέρδος 20.000.000 λιρών (τοπικό νόμισμα) το χρόνο.

Τις μέρες της παντοδυναμίας του ρατσιστικού καθεστώτος, είναι μάλλον αυτονόητο ότι εταιρείες που δεν είχαν καλές σχέσεις με την κυβέρνηση, δεν είχαν κανένα μέλλον. Τι μπορεί λοιπόν κανείς να συμπεράνει από το γεγονός ότι η ρατσιστική κυβέρνηση υπέγραψε ένα μεγάλο συμβόλαιο για προμήθεια ηλεκτρονικών υπολογιστών με κάποια εταιρεία "Digital", πίσω από την οποία βρισκόταν η T.I. ή από το γεγονός ότι η κατασκευή επικοινωνιακών δικτύων ανατέθηκε στην εταιρεία και πάλι η T.I.

Το E.A.K. είναι μια μεγάλη επιχείρηση. Χρησιμοποιεί τις περγαμηνές ενός αριστερού κόμματος για να πετύχει τον πλουτισμό της μπούκοτάς της N.A.φρικανικής συμμετοχής. Οταν όμως μια εταιρεία με τίτλο Movement Marketing Enterprises απόκτησε τα αποκλειστικά δικτύων της N.A. το Κογκρέσο άλλαξε γνώμη και άρχισε να μιλάει για επίδειξη ανωτερότητας και "κατανόηση". Συμπτωματικά η εταιρεία M.M. είναι

ΣΟΥΗΔΙΑ

Λάβαμε τη σουηδική έκδοση του διεθνούς αναρχικού δελτίου πληροφόρησης A-infos, από όπου αναδημοσιεύουμε ειδήσεις από τη δράση των Σουηδικών σύντροφων και τη ζωή στη Σουηδία. Στις 29 Γενάρη '95, μέλη της AntiSexist Aktion επιτέθηκαν και κατέστρεψαν δύο σεξομάγαζα στην Στοκχόλμη. Στις 10 Φεβράρη πραγματοποιήθηκε νέα επίθεση στη γκαλερί Intex, όπου εκτίθονταν φωτογραφίες πορνό. Την ίδια μέρα η επιτροπή "εργατική βοήθεια στη Βοσνία", όπου συμμετέχει ενεργά η σουηδική αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία SAC, ανακοίνωσε ότι έκεινες επιθέσεις είναι εκστρατεία για τη Βοσνία. Στόχος είναι τον Αύγουστο '95 ένα ολόκληρο πλοίο με βοήθεια για τη βοσνιακή εργατική τάξη να εξκινήσει από τη Σουηδία.

Στις 16 Φεβράρη στη Στοκχόλμη καταστράφηκε από σύντροφους το κατάστημα Asgard που πουλάει είδη φασιστικής προπαγάνδας. Στις 18 Φεβράρη, στο Malmo, έγινε πορεία αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας. Στις 23 Φεβρ. μια μπουλντόζα και άλλα μηχανήματα που χρησιμοποιούνται για τη διάνοιξη ενός αυτοκινητόδρομου που θα καταστρέψει το προάστιο Jordbro, αχρηστεύθηκαν μετά από σαμποτάζ. Στις 4 Μάρτη μέλη της AntiFascist Aktion επιτέθηκαν σε 70 φασίστες που είχαν συγκεντρωθεί για να πραγματοποιήσουν το φασιστικό συνέδριο στο Norrköping. Οι σύντροφοι κατέφεραν να δώξουν τους φασίστες από το χώρο του συνέδριου και να ακυρώσουν τη συνάντηση.

1

μια σησχή καθολικής εξαχρείωσης το να λές "την αλήθεια είναι πράξη επαναστατική"... Ισως εν έστι 1995 το να πράττεις το αληθινό να γίνεται μια πράξη προβοκατόρικη... Γιατί ποιος αμφιβάλλει, ότι οι καταλήψεις πανεπιστημάων και σχολών από "εξωφοιτητικά στοιχεία μαζί με τις συγκρούσεις που τις περιβάλλουν, δεν αποκτούν και το χαραχτήρα μιας -τόσο ευχάριστης- προβοκάτσιας στις παραμυθολογίες της δημοκρατικής προπαγάνδας.

2

Κοινωνικοί μετερεωτόγοι, αριστεροί, πανεπιστημιακοί, αρχιμπάτσοι, συνδικαλιστές, όλοι καθισμένοι στους θρόνους των εφήμερων προνομίων τους μοιρολογούν κάθε λίγο για το σκοτεινό μέλλον του πολιαργυριμένου τους πανεπιστημιακού ασύλου και αλληλοτρώγονται για το ποιος ευθύνεται για τη "νεανική βία" ή για το πώς θα εφαρμοστεί "προληπτική καταστολή" χωρίς όμως να "παραβιάζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα".

ταραχής" στους χώρους των πανεπιστημάων, ανακαλύπτουμε τα λαμπτρά βαφτίσια του ένδοξου "φοιτητικού κινήματος". Ο παλιός καλός φοιτητικός συνδικαλισμός, αγκαζαρισμένος από την άκρα αριστερά, με την αβάντα της διανόσης αλλά και του συνόλου του "προοδευτικού κόσμου" μεταμορφώθηκε τώρα σε ασυμβίαστο εχθρό του συστήματος εκεί που μέχρι πριν λίγο τον ένοιαζαν μονάχα οι αίθουσες διδασκαλίας. Ο φοιτητής έγινε συνώνυμο του αμφισβήτησα κι αν και κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί την ουσιαστική ριζοσπαστικοποίηση μεγάλων τμημάτων του φοιτητικού κόσμου δεν μπορούμε και να αγνοήσουμε το μέγεθος του μύθου που εξυφάνθηκε γύρω από το "μακρυμάλλη μουσάτο φοιτητή" που μέσα στα αμφιθέατρα αγωνίζεται για το καλό της εργατικής τάξης και για τα κινήματα του τρίτου κόσμου...

6 Ο μύθος αυτός, πέρα από τη συνειδητή διαστρέβλωση της πραγματικότητας δε θα πρέπει να ξεχνάμε πως εν τέλει αποτέλεσε τροχοπέδη σε κάθε ιστορική συνέχεια της

δρείκελα της κρατικής μεγαλοψύχιας, αλλά κατέκτησαν τη δημοκρατία και εξαργύρωσαν με τον καλύτερο γι' αυτούς τρόπο το χρόνο που σπατάλησαν στα αμφιθέατρα. Από το 74 και μετά άρχισε μια διαδικασία ενίσχυσης της πανεπιστημιακής αυτονόμιας με θεσμικές αλλαγές στη διοίκησή της, με μάκικες εισροές φοιτητών και εν τέλει το 1982 με τη θεσμοθέτηση και στην Ελλάδα του ασύλου.

8

Η "Αστυνομία" της ακαδημαϊκής κοινότητας ορίζεται και χωροταξικά, ο χωροδεσπότης πρύτανης μαζί με τους φοιτητοπατέρες, απέκτησε το φέουδό του. Ένα φέουδο που σύμφωνα με το θεσμό, θα καλλιεργούνταν η γνώση αλλά και οι νέες ιδέες για τη κοινωνία μακριά από την κρατική (αφού όλοι πλέον το έρουν συμφέρει να το παραδεχτείς) καταπίεση. Η εξουσία δεν είχε να φοβηθεί τίποτα. Γνωρίζοντας πως οι επικίνδυνες γι' αυτήν ιδέες δεν μπορούν να γεννηθούν σε θερμοκηπία, εμπιστεύμενη τις νομοταγείς προθέσεις των πρυτανικών αρχών (αλλά και τις "μη τυχοδιωκτικές" τακτικές των παρατάξεων) εκμεταλλεύτηκε για χρόνια αυτή τη φαντασιακή παραχώρηση έτοιμη πάντα να την εξαφανίσει μόλις θα της γίνονταν άχρηστη - ξαστόχησης μονάχα σε ένα σημείο: Αν για την κοινωνία το άσυλο είναι άχρηστο δεν ισχύει το ίδιο και για τους φεουδάρχες του. Αυτοί είναι που έδωσαν τη μοναδική υλική αυτού του θεσμού τη στιγμή ακριβώς που κατάλαβαν ότι μπορούν να το

χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο πραγμάτωσης των πολιτικών τους φιλοδοξιών αλλά και τη στιγμή που το φοιτητικό κίνημα οριστικά και αμετάλλητα νεκρό δεν ήταν σε θέση ούτε αυτό το φέμα να υπερασπιστεί (τι το νοίαζει τώρα το φοιτητή αν θα μπαίνουν μπάτσοι στη σχολή του...). Ενώ οι αριστεροί βρίσκουν απλά μια ευκαιρία για να έχουν κάτι να αντιπαλεύουν στις παρακμακές φοιτητικές συνελεύσεις (η ανίκητη δύναμη της συνήθειας), οι κάθε λογής Μεταξόπουλοι και Μαρκάτοι αρπάζουν την ευκαιρία να διαπραγματευτούν με το κράτος με ίσους όρους. Διαπραγματεύονται ένα ψέμα που κάποιες φορές γίνεται καρκίνωμα στην αξιοπιστία της δημοκρατικής προπαγάνδας και διάλογο δεν μπορείς να μη γελάς με την καπασιούση των αξιότιμων πρυτάνεων να το χειρίζονται γελοιοποιώντας μπροστά στις κάμερες μπάτσους και πολιτικούς...

9

Κεξ φρεφείς του κάθε Μαρκάτου η αξιοπιστία του ασύλου ανάγεται σε απλή αριθμητική. Με 50 φοιτησμένους καταληψίες στο ΕΜΠ το άσυλο θα αρθεί και τα MAT θα καθαρίσουν χωρίς πολύ αίμα και με το κούτελο καθαρό; τόσο το δικό τους όσο και τού πρύτανη. Με 2000 (ή και 500) εξαγριωμένα άτομα η Ελληνική αστυνομία (που απολύτως καμία σχέση δεν έχει με τους Γερμανούς ομολόγους της) να χρειαστεί να δώσει μάχη σώμα με σώμα, κτίριο με κτίριο με σύγουρο αποτέλεσμα εκαποντάδες τραυματίες, εκαποντάδες συλλήψεις, ερείπια παντού και μια καλή πιθανότητα για νεκρούς και από τις δύο πλευρές.

Δεν είναι θέμα στρατιωτικής αδυναμίας (τη στιγμή που το κράτος θα αδυνατεί να κερδίσει μια πολεμική σύγκρουση θα είναι και τη στιγμή του τέλους του), είναι θέμα καταστροφής του δημοκρατικού θεάματος της κοινωνικής ειρήνης όσο και του θεάματος που η εξουσία θέλει να προσδώσει στους αντιπάλους της: τέτοια νούμερα και τέτοιες καταστροφές δε δικαιολογούνται από "50 αλήτες (κουκουλοφόρους, πρεζάκηδες, υποκινούμενους) των Εξαρχείων" χώρια που την άλλη μέρα θα γεμίσουν τα φύλλα από "σκύσμένα ιμάτια" (το συνήθες "στριππίτζ" των Τεγόπουλων, λαμπράκηδων κλπ, κάθε φορά που η εξουσία το παρακάνει). Ας μην ξεχνάμε πως χωρίς σχολή δεν υπάρχει και πρότανης, ενώ το χυμένο αίμα μπορεί να βοηθάει την καριέρα ακροδεξιών αλλά για τους προοδευτικούς πρυτάνεις δεν είναι και ότι καλύτερο...

10 Η διεθνείτερης να καταλάβει κανείς πως όσο αναφορά τους αναρχικούς η λειτουργία του ασύλου είναι θέμα κοινότυπων και μετρήσιμων ισορροπιών που έχουν να κάνουν μονάχα με τη συγκυρία.

Βέβαια ο αριστερισμός "και οι παραφαύδες αυτού" θα συνεχίζουν να υπερασπίζουν αυτόν το μύθο μιλώντας για "κοινωνικές κατακτήσεις" και "δικαιώματα" ... Απλά μαλακίες.

Όσο αναφορά την κοινωνία τη στιγμή αυτή το άσυλο είναι ολοκληρωτικά ανύπαρκτο και άχροντο και έτοις ακριβώς πρέπει να παραμείνει εκτός αν θέλει κανείς να κάνει ένα κρατικό μύθο, μια πλουραλιστική αυταπάτη να αποκτήσει μια ζωή που από μόνη της δεν έχει δικαιώνοντας και διευκολύνοντας τη δημοκρατική προπαγάνδα. Το μόνο που για τους αναρχικούς αλλά και για κάθε δρων κοινωνικό κομμάτι που απομακρύνει την καταστολή και που κόβει το μακρύ χέρι του κράτους είναι ο ακτιβισμός αλλά και η στιβαρότητα του πολιτικού πλαισίου ή του αυθορμητισμού που τον στηρίζει και ΤΙΠΟΤΑ ΆΛΛΟ.

Γιατί τίποτα άλλο από τη ζηγαριά κερδών και απωλειών δεν είναι που μετράει στη λήψη αποφάσεων για την εξουσία και οι θεσμοί και οι προεικοσαετίας "κατακτήσεις" τη στιγμή της δράσης είναι απλά κουρελόχαρτα.

Και ο πιο κοντόφθαλμος οπορτουνισμός είναι ικανός να κατανοήσει πως το παιχνίδι της υπεράσπισης του ασύλου είναι πλέον ζημιογόνο. Το να ζητάς ουσιαστικά την κατοχύρωση του "δικαιώματος στη μολότωφ" (αφού θέλεις και να δείξεις ότι τους πολεμάς και να έχεις και την έγκρισή τους) είναι μια ηττοπαθής και μισοκακόμοιρη πραχτική που αν μη τί άλλο σε ταυτίζει με τα όσα σου προσάπτουν.

Έτσι λοιπόν για μας, το άσυλο είναι μια υπόθεση όχι μόνο ανάξια υπεράσπισης αλλά που επιβάλλεται να την αρνηθούμε και να την πολεμήσουμε. Ένας τέτοιος πόλεμος είναι ίσως η καλύτερη απόδειξη, μακριά από χαμηρεπέις όσο και φαντασιακούς τακτικισμούς, ότι ούτε είμαστε, ούτε σκοπεύουμε να γίνουμε "ένα ακόμη λουλούδι στη γλάστρα τους"...

ΕΚΤΟΡΑΣ

πιστώντας στην περίοδο της επαναστατικής θύελλας του '60-'70 μια θύελλα που απλώθηκε σε όλο τον κοινωνικό ιστό, βρίσκομενοι σε μια διαδικασία καταγραφής και χρέωσης της "αν-